

NĂM THỨ HAI SỐ 25

DÉ
RÉGION

Thứ Sáu 3/12/1938

PHONG HOA'

16

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

7

trang

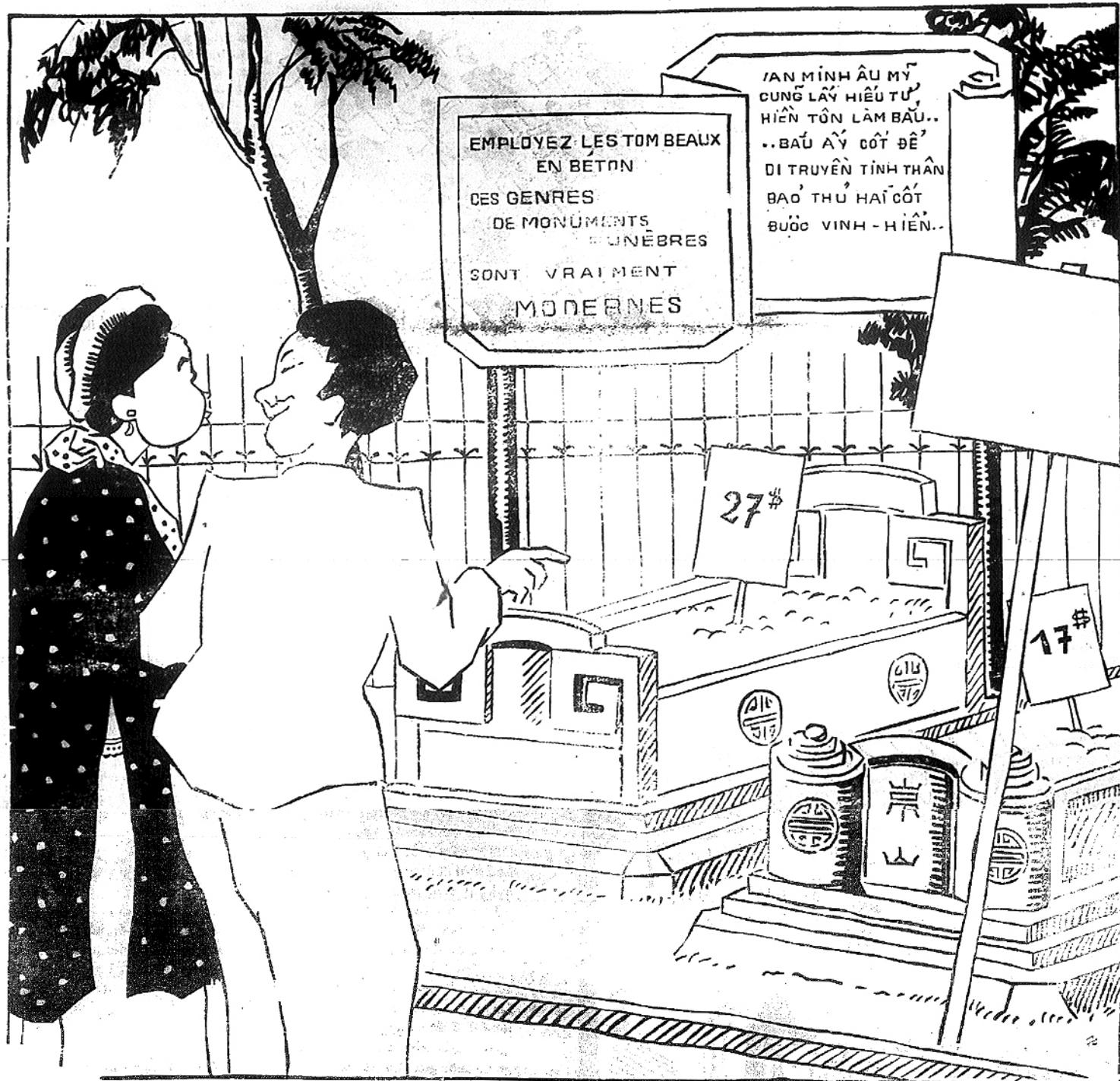
TÒA SOẠN: N° 25 BOULEVARD HENRI D'ORLEANS
TRỊ SỰ: N° 1 BOULEVARD CARNOT -- HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

DIRECTEUR
NGUYỄN TƯỜNG - TAM

GIÁ BÁO ĐỒNG UƠNG NGOẠI QUỐC
1 năm 3poo 4poo
6 tháng 1, 60 2, 00
3 tháng 0, 90 1, 20
ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHAM-HUU-NINH

SỐ ĐẶC BIỆT VỀ HỘI-CHỢ

MỘT THÚ HÀNG BẨY TRONG HỘI-CHỢ
(Máy cài khêu mỏ bằng tảng thạch)

Một thứ quà nhâ

Chỗng ngọt ngào: Có 17 đồng Rẽ quai Đè lối sầm cho mèo mệt cái.

TU' CU'A VAO...

Một chị nitten đeo cài dập...

Đẹp mắt ngàn miếng

Hôm nay, gió lạnh, trời mưa phùn. Kinh-lê đã khung-boảng, mà hội-chợ lại mở gấp ngày mưa, và các nhà buôn bán ta đến ngồi xuống đất.

Nhưng mà không, trước cửa hội-chợ người xe đồng dúc chen nhau, có vẻ sầm uất lắm. Mọi thoại trong mấy cái biển dề ở cửa chợ, đã tưởng như mọi năm, người Nam minh đặc biệt được có lõi riêng ra vào. Sau đến gần mới biết không phải, chỉ có cửa vào, cửa sầm uất và cửa rỗng cho những người có gian hàng.

Chen mãi mới đến chỗ cửa. Một bà nhà quê chỉ có 4 xu ruồi, năn nỉ mãi người thu tiền mà không được vào. Thương tình phải bỏ ra một trình tặng bà, bà cảm ơn mãi, minh đã bâng làm được việc ngõn dàng khen.

Qua cửa, quang cảnh hội-chợ thấy lắp rắp, vui vẻ. Cờ bay phấp phới, giấy quảng cáo xanh đỏ giải đầy đường. Các cô thiếu nữ, có náo cũng áo mèo, quần trắng, khăn nhung, có náo cũng mèo miêu khà ái lệ. Khăn sao tha thuột, có náo cũng lìa mỗi người một cái thi các hàng tơ lụa của ta còn lo gì. Mỗi cô lại có ba, bốn cái đứng sây quanh, mà mỗi cậu một cái yo-yo khi đùa lén, khi thả xuồng; trông thấy, tôi đã mừng cho các nhà buôn gỗ của ta.

Đương lưỡng lự không biết xem gian nào trước thì chợt một cô thiếu nữ thuota tha di trước mặt, ngã bụng ta cũ theo cô, biết đâu chẳng là một ý kiến hay đấy!

Mùa hay thật, vì có đưa minh đến gian hàng mèo có bán kẹo bánh. Sao mà đồng thê! Người đứng vòng trong vòng ngoài, mà toàn là bạn trai trẻ như tôi cả. Mấy cô bán hàng trả tay không kịp, mà họ có mua nhiều đâu, chỉ răm

ba xu là hết. Tôi nghiệm rằng bể thử bánh nào rẻ thì họ cho là ngon, mà sao lạ, họ ăn lại cứ khen là đẹp!

Tinh Hà-dông

Tinh Hà-dông xưa nay vẫn có tiếng là sản xuất ra nhiều thứ hàng đẹp. Về lại là tình nhà nên phải vào xem trước. Quả tiếng dồn chẳng sai, lời khen dù rất đúng. Nghe rõ gấm của ta thực dã có tiếu bộ. Gấm ta bây giờ đã gần đẹp bằng những hàng rệt của người ta. Đó, mèo. Cũng một kiểu vẽ, cũng những thứ mèo như thế, các nhà rệt gấm là tựa có thể tự-phụ được rằng không kém họ. Nghe đâu, cụ Thiếu Hà-dông mượn riêng những người vẽ kiều giỏi để chế ra kiều mới dùng. Nhìn người ấy chế không phải ở trường Mỹ-tuật ra, vì các ông chắc không vẽ đẹp được đến như thế.

Thứ hàng nội hóa

Về các đồ gỗ thì chỉ có một cái sập mặt đá là đẹp. giờ này nằm hẳn là mặt. Trên sập bày một bộ bàn đèn cục sarg, mấy cái tiêm móc, cái sòng làm rất tinh sảo. Bên cạnh sập đặt pho tượng gỗ, cũn nhìn thê ra tượng Đức Khổng, một chùm râu dài, hai mắt lim dim, có lẽ cụ đương mơ màng mày khói chắc!

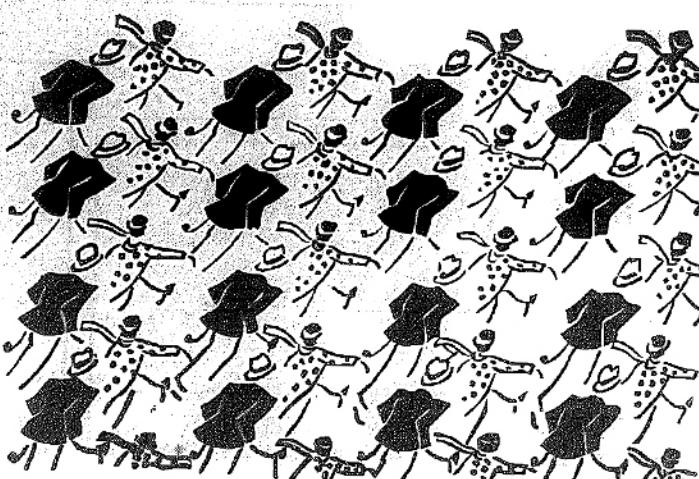
Đang ngã ngợi không biết cụ Khổng đến đây làm gì, một tay sờ cái mặt đá, vừa nói:

— Nay Vans, trống có phải đẹp lắm nhỉ?

— Đẹp nhất là cái bàn đèn...

Ông cười đáp:

— Ấy có bầy thế mời ra cảnh Annam mà chử!

Cảnh Hội-chợ dưới mắt Dong-Son

Người lính sét của ta (Tranh-trí) cũn ưng hàn trát, vì trát không có, cí mây lôi lò nhí mèo xanh là khà. Còn xoảng cả, men thi đực, nét vẽ bầy cún quại, mà lại bắt chước lối vẽ của sứ Tầu sứ. Nhât-bản nèn càng dể nhận cái kém. Đặc biệt nhất có mấy cái điện sứ hình lục lăng, hìn có ba hào một cái, kè cũng rẽ,

Mấy tấm «ren» treo trên vách dù tò rõ cái khéo léo chân tay của phụ-nữ tỉnh Hà. Mà cái tài bắt chước cũng không phải là nhỏ, cứ nhìn các kiều vẽ mà không ai có thể phân biệt là của ta hay của tây được.

Thứ dâ den

Cạnh đấy là gian hàng của tỉnh Hải-dong. Tỉnh Đông ta chỉ có nghề làm da là đặc biệt. Hàng da năm nay cũng như hàng da năm kia — không có gì khác. À quên! có mấy cái túi da — cái bị da thi đúng hơn — sờ rất khít, song hì mèi không hề dùng nó để làm gì.

Piai trong bầy mèi tăng than lớn của sỹ than Đàng-triều. Tròng hòn than lại nhỏ đều cái cát ta xuri: khi hăng than Hongay bây giờ để i-xia khai các mè than ở đó, các cụ t: không hiểu họ lấy than để là n gì. Rù mài mèi biết nghe

đau than đỗ, dùng đê đốt; các cụ ta bèn cho đốt thử mấy bón. Đốt hết ba đồng rơm mà than không cháy! Các cụ lắc đầu, cho họ là nhầm bén kỳ giãy cho khai mò. Các cụ có ngờ đâu bao nhiêu lợi & chở dót!

Xin giới-thiệu với bà con

Ngậm ngùi di ra, chợt trông thấy một cảnh lạ, Hội-chợ xưa nay chưa từng có. Trước bãi cỏ xanh, mấy ngôi mộ hàng a-tao-thach nằm song song như muốn mời mình an nghỉ. Trên cái biền to cẩm đáy, có mấy hàng chử:

«Vân-minh Á-u-mỹ cũng lấy hiếu từ hiền tàn làm binh», báu ấy cát đề di truyền linh thần báu-thù hui-cát được vinh-hiển...»

Phải làm: phán kỹ thi ra ông Trần-tô-Thịnh là người đã sing kiết ra được cái ý bay ấy.

Đến nơi xem thì bộ có ba hạng: hai mươi bảy đồng, mươi bảy đồng và sáu đồng, thật là nhiều có, ít có, ai cũng có thể mua được (xin giới-thiệu với bà con.)

Người em hàng nội:

— Chúng tôi còn nhiều mẫu khác ở nhà, ngày có dùng...

Tôi nói:

— Hãy thông thá.

Hai cụ râu bạc phơ, dứng ngâm nghĩa mấy cái mèo ra dèng thích lâm. Cụ nọ hào cùa kia :

— Chỗ này họ dè trống là phải lâm, dè cho «thien-dị» chi khí ra vào. Bách niên hoán thè, cụ nèo mua cái này đúng nốt, cụ ạ!

Mình chưa đến lúc dùng, nên xem mãi cũng đậm chán.

Tầu và ta.

Chợ nghe có tiếng máy hát đưa lại.

Đến nơi thấy người mìn súng đóng trước cửa hiệu chè Chính-Thái của người tầu: trong hàng đèn điện sáng choang, máy hát kêu inh ỏi. Sực nhớ, hink như ta cũng đã có người chế tạo ra thứ chè nội-hoa, không biết bàng ở đâu. Rò mài mèi thấy một gian hàng vắng ngắt, dâng lưỡng khồng có ai, bước vào thấy chủ-nhân đương mài ngán bức ánh pồng-dai của mình trên bàn, ra dèng khiếp phục lâm. Hồi mới biết chè bán cũng kua, và thấy ông noi hương vị cũng thơm, nhưng sao từ hôm chè, đều giống của Tầu hết cả.

Sứ dâ gióng tầu mà không bằng tầu, chè lại gióng tầu, rồi không khéo lai

• NHÀ THÌ NGHIỆM BỆNH LÂU GIANG

Đã phát-minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hiệu thuốc Lê-Huy Phách làm thuốc đã lâu năm đặt phòng riêng để thí-nghiệm bệnh Lâu và Giang-Mai.

Hồi năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lâu mới phải (éta aigu) bắt cứ nút, mìn huối... chỉ dùng từ 4 đến 6 và là khỏi hẳn, mỗi ve giá là 0p 50

Lâu lâu năm (état chronique), thường sưng, trước tiêu vàng đỏ, hay đuc cùng lè mèn-vần, lúc đú tiêu thấy noong, từ chí mòn mệt, yếu đuối, và còn sinh nhiều chung khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve là triết-trùng, giá mỗi ve 0p 60 và 1 hộp to Bô-Ngô Tạng-Trù-Lam 2p 00 (hộp nhỏ 1p 00) là khai hàn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ già lại tiền. Còn bệnh ang-mai thì bắt cứ nặng đến đâu, uống thuốc của bản hiệu cũng chóng khai tan la bệnh Lâu, ai ai đều biết.

Ai muốn hỏi điều gì, xin định theo timbre 0p 05 để tiện việc tra lời. Ở và ua thuốc gửi thư về sẽ gửi theo cách lanh-hoa giao-ugan (C. R.)

Thư và manda: xin gửi cho:

M. Lê Huy Phách, 12, route Sônh Tù, Hanoi, Tonkin

DÉN CỦ'A RA

kém Tàu nổi, cái gì của mình cũng Tàu.
Tàu hết.

Ông nói không thể người mình không mua, lại phản nản rằng hàng không có ai đến. Sao ông không để cái máy hái đây có được không?

Vừa rà vừa tiếc cho người mình không biết cách làm quảng cáo. Thịt trong một gian hàng của ta gần đây vắng vắng có tiếng hát. Ủ, có thể chứ! Nghe thưa tỉnh Bắc-ninh thì có tiền, nhưng lại thịt không phải lối. Nói riêng về cách tên cho đúng kiêu vẽ, cho mị mặn, thì thật đã bước được một bước giải. Nhưng cũng như nghệ khâm và nghệ chế đồ đồng, chỉ thiếu có một chút mỹ-thuật, nghĩa là thiếu nhiều lầm. Thêm mà đều như một bức vẽ bằng mực, không thể phân biệt được. — thì cái khéo có dấy mà cái đẹp riêng của một bức tên — tiếc thay! chẳng có

Chỉ 6 giờ là có tang

Đi một bước lại gấp những biến quảng-cáo của Phạm-Tà, phó ruộng Bờ-bờ nói cho mà biết; ai muôn cái trong năm giờ đồng hồ có tang thi nên đến đó.

Dám mắt

Bắc-kỳ ta, đồ đồng, khâm, thêu xưa vẫn có tiếng khắp cả Đông-duong. Vậy phải đi xem cho hết, để biết i hưng hăng ấy nỗi tiếng vì cái gì.

Đồ đồng chỉ có hai nhà, Đức-Lợi và Phùng-văn-Kim, là có một vài thứ khai: bình dáng coi cung có vẽ Mỹ-thuật đòi chót. Các bình vẽ đèn khắc bằng đồng rất là tinh sảo, nhiều sợi mềm và khéo chằng khặc gi khâm trai. Có thứ đồng bun, đem dùng làm lư-hương hay các đồ khắc rất đẹp.

Nhưng không biết cách sắp đặt trong gian hàng, không biết cách bày biện để chứng một vài thứ hàng dã tron lưa sán, cho nồi giá trị. Chỉ thấy bày la liệt dã thú, làm loạn mắt người xem và ich.

Người mình chưa hiểu rằng ra hội-chợ không phải chỉ cốt để bán, nhưng cốt để môt vài kiện mẫu đẹp để phô diễn cái khéo của mình.

Nên sang các gian hàng của sứ Indes Néerlandaises mà xem cách bày biện của họ, rất giản dị mà rõ ràng minh-bạch.

Thieu chút mỹ thuật

Nghệ khâm của người mình vẫn đúng yên, không nhúc nhích. Vẫn những cái

vẽ nghệ áy, — nếu nghệ áy còn là khai — vẫn những mùi lõe-loét như cũ. Nếu không chịu sửa đổi, muộn những người vĩ giỏi chế kiều và tim mùi, thì nghệ khâm của nước mình trăm năm sau nữa cũng vẫn thế thôi.

Nghệ thêu tỉnh Bắc-ninh thì có tiền, nhưng lại thịt không phải lối. Nói riêng về cách tên cho đúng kiêu vẽ, cho mị mặn, thì thật đã bước được một bước giải. Nhưng cũng như nghệ khâm và nghệ chế đồ đồng, chỉ thiếu có một chút mỹ-thuật, nghĩa là thiếu nhiều lầm. Thêm mà đều như một bức vẽ bằng mực, không thể phân biệt được. — thì cái khéo có dấy mà cái đẹp riêng của một bức tên — tiếc thay! chẳng có

nơi đến sự đẹp; ngồi đến những cái ghế áy cũng chưa biết có được hay không? Nhất là những cái sập gỗ chạm quâ, uốn chán quí, thật đáng cho ta phải khiếp phục cái tài của các thợ sáp ché ra những thứ quý hóa áy. Nhưng xem ra các bà vẫn còn thích làm và thường thường thì nhà annam nào khá khá cũng có một bộ nhang thế!

Bàn ghế của các nhà Phúc-Mỹ, Mỹ Thái, Nguyễn-như-Lâm, bằng lót bay nồng gụ, làm rất công phu, song hơi tay quá, không hợp với mọi đồ dùng khác của người miub. Một vài bộ gụ hay trắc mầu đèn tròn khà; nhà Galerie d'art có một bộ Salou được, mấy cái bàn con xinh xinh để coi.

Ai vào gian Hả-dong, cũng phải dừng lại ngắm thử hàng nội-hoa này

Cần hơn cả những nghệ khác, nghệ khâm và nghệ thêu xú ta phải có một nhà mỹ-thuật khai đúng trọng nom chí bảo. Các nhà buôn ta còn đợi gì nữa mà không dùng đến các ông sinh-viên trường mỹ-thuật Đông-duong? Trường mỹ-thuật lập ra chỉ cốt giúp các ông, mà chính những ông tôi-nhiệp trường ấy hiện giờ cũng đang đợi các ông đấy!

Không ngồi được

Đến đồ gỗ thì sao mà lâm thừ cõi thế: chạm chò tì mì, vụn vật, gỗ uốn ra uốn vào như thân con rắn, kiêu lai kiêu dời Louis XIV, Louis XV bên Pháp. Không

Tranh sơn, hộp sơn

Từ nay đến giờ, nói đến mỹ-thuật mà quên không nói đến các tranh vẽ mực bay sơn bảy trọng bội-cho. Nhưng cái đẹp của bức tranh áy xin để các ông trong trường mỹ-thuật đi « khao cửa », riêng tôi xin thú thực không sao biêt được cái đẹp của những bức họa áy. Cái đẹp hoặc kin đáo quá, mình không thấy hoặc lóng lóng quá, mình cũng lại không trông thấy.

Xem nghệ sơn của người Nhật hay trong một vài gian hàng, ta phải chịu là tuyệt-phẩm. Sơ dẹp, vẽ khéo, làm cần thận, hàng của họ có đủ tính cách làm vừa lòng mọi người.

Một người Nhật dà nà với tôi: muôn biết một cái hộp sơn của ai là, ông

Một bóng hoa

cứ xem mặt dưới dù rõ. Mãi náo chúng tôi cũng son rất cần thận, không như các ông, chỉ cần thận được có cái bè ngoài mà thôi.

Hàng sơn của ta được các nhà Mỹ-thuật giúp đỡ, nên tuy còn kém hàng Nhật, nhưng cũng đã tiến bộ lắm lắm. Những hộp sơn nhỏ nhô của ông Trần, những bức bình phong của Galerie d'Art trong cũng khá đẹp.

Bóng tè

Đã quá 6 giờ chiều. Người vào xem càng ngày, càng đông, đèn điện trên viện Maurice Long chiếu sáng khắp hội-chợ. Dưới ánh đèn, xuyến vàng nhảm mặt của các cô thiếu nữ lắp lánh, áo đoạn, áo nhung thướt tha, trông vui vẻ. Đầu các công tử đã hóng lại bằng thêm, họ lại còn làm cho thêm bong nứa.

Những gian trong cùng chợ, lúc nay ví mực nén đóng khách, báy giờ lại trở lại vắng và lạnh lẽo như cũ.

Trong một gian hàng đồ gỗ, một ông ngồi co ro trên chiếc sập, dông huân đầu. Thấy tôi vào, ông hớn hở ra tiếp, nên câu chuyện cũng đậm đà. Ông then phiền hàng ế quá, khách mua hàng không có ai. Xem ra hàng này vắng và lầm thi phai. Ông với nói:

— Không, cứ chiều thì bên kia đông, sang thi bên này đông...

— Ô, tại sao thế?
Ông cười đáp:

— Cố gì đâu — chỉ tại sáng nắng bên ấy, chiều nắng bên này. Nhưng tuy vậy, khách mua cũng vẫn không có ai.

Mấy cái biển là

Đi ra, nhìn thấy ngay cái biển trên dề mấy giòng chữ tây:

(xem trang tư)

Nhà ruộng

PHẠM

TÀ

Tốt nghiệp riêng
Hoa học chuyên môn
Paris
Vua đẹp... Vua nết

THUỐC LẬU THANH-HÀ

Bệnh Lậu là một bệnh có vi-trùng (*gonococcus de Nesseir*) Khi mới mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ dài thấy buốt tức. Từ ba tháng trở đi, nếu chữa không hết nọc bệnh thành kinh niên (*état chronique*). Tay thấp, dễ chịu hoa lúc mới bị, mủ ra ít hoặc có khi không có, song những khi mệt nhọc, thúc khuya rực rợn, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu thường có vẩn như sợi chỉ (*filament*), nhưng rất khó chữa, có người dằng dai đến mấy năm không khỏi. Ngã náo muôn khôi một cách chắc chắn xin mời lai, hoặc viết thư về hiệu THANH-HÀ mới mắc dùng số 6, kiobi-nien dùng số 7, cả trong vài tiếng đồng-hồ là bệnh đỡ ngay. Vả lại chất thuốc hòa bình không bắt đì dài rất, không mệt nhọc như những thuốc có ban miêu. Dùng thuốc đi làm như thường.

giá Op60 1 ống

Sau khi bệnh tinh đã khỏi dần ông muốn được bồi bồi cho chân thận lại như xưa (khỏi váng đầu đau lưng di-tinh mộng-tinh v.v.) thì nên dùng KIÊN-TINH-TỦ-THÂN-HOÀN. Đàn bà moón được kinh-suyết đều hòa lợi đường sinh-dục, khỏi khí hư, đau dạ con v.v. v. thì nên dùng ĐIỀU-KINH CHUNG-TỦ-HOÀN. Hai món thuốc này ai dùng qua cũng đều được kết quả rất mĩ-mẫn. Giá một hộp 100đ. Ở xa viết thư về kẽ bệnh sẽ có thuốc gửi cách linh-hoa giao-ngoài.

Có phòng riêng để thực rửa rất vệ-sinh

Có nhận chữa khoán không khôi không lấy tiền

Thanh-Hà được phòng
55, Route de Hué, HANOI

Thực vậy! Thực vậy! Không giám khoái tài

Món thuốc trị chứng đau già già ở Quảng-Đức-Sinh được phòng chúng tôi, do y-sĩ quan Ngọc-Sơn nghiên cứu rất tinh vi, đã chữa giúp lâm bệnh nhân, có chứng áy thực rất thần hiệu.

Mới đây Mme Truong-duc-Huu chủ nhà bắt Phúc-Thắng và M. An-Phú số 4 hảng Bồ Hanoi, cũng có chứng đau già-giáy, có lấy thuốc của bản đường điều được khỏi cả.

Bản đường xem mạc, bốc thuốc, chuyên chữa các chứng ngoại cảm, nội thương và có dù thuốc hoàn tán sẵn xang gói giấy hay đóng hộp để các bệnh nhân di xa, tiện uống không phải sắc.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lồng mách dùm các bệnh nhân các phương đề phòng các chứng bất kỳ.

Kính chào

Quảng-Đức-Sinh
31, phò hảng Bồ, Hanoi

Mặt ngọt tinh Lạng ... ruồi bâu.

Hoa đẹp thành Nam... người bâu!

Một cái buồng không có chiếu cõi xe, thi cũng như một cái vườn không có hoa (un salon sans lapis en jone retors est comme un jardin sans fleur). Văn quang-cáo mà có thi vị quá!

Xa ít nữa, nhìn vào gian hàng Orphée bán máy ảnh lại thấy đẽ:

« X'n dùng sờ các người làm công của chúng tôi sẵn lòng liếp : (Priérene pas toucher nos employées sont à votre disposition.)

Có nhìn thì không thấy cà nèo bán hàng, nghĩ bụng gian hàng không có cô con gái thi cũng như mỳ cai buồng không có chiếu coise, vậy ta k' ông nêu vào.

Trông sang bên kia, thấy mấy gian hàng của xứ Lào. Ta thử vào đây xem xé Vạn-Tượng có sản xuất được con voi nào mới không. Sản vật cũng thấy như mọi năm, không có gì khác. Một ít gỗ qui, một vài tấm bảng thêu rực rỡ Cả hai người Lào, vận áo tây, quấn cái sampot, đi dì lại lại như hổ trong chuồng.

Sức nhớ miob cũng biết được 1 câu tiếng Lào, bèn lên giọng hỏi :

— An ny khuôn lao va chäng đấy ?

Thấy anh ta đứng ngắn, duong to mắt nhìn miob, như cho là lạ lẫm.

Tôi với vàng quay đi, vì mình cũng chỉ biết có thể, đứng lâu nhỡ nguy to. Ra cửa anh ta còn đứng nhìn theo. ra dáng khiếp phục cái tài của mình làm thành thử tôi cũng dám ra khiếp phục tôi nỗi.

Ô-tô và hòm cưới

Qua chỗ bày các ô-tô xem: đẹp thực

Cái này tiếng Lào gọi là gì ?

Ngoài giờ học tại trường công và trường tư, học-trò muốn thi bằng Sơ bộ Pháp - viêt được chắc chắn, nên luyện thêm Pháp-văn và Toán-pháp.

Hội trường Tbăng-Long,
Số 2 và 9 Hàng Cót.

NEN DUNG

Sà phòng thơm rửa mặt hiện

MONDIA

và thơm, vàn rẽ, Cố kén kháp mọi nơi

Thuốc-lào Đông-A

Góp nhu thuốc lá
Hút ngọt, lâu hết.
Bồ túi rất tiện.

Ai muối mua buôn
gửi thư bởi Trần-Hiet
Nhà-Uab-Ninh-Giang.

là đẹp, đẹp hết chỗ nói, chỉ hiếm vi minh không có tiền mà thôi.

Gần đây lại có hai dây hòm sơn đen, lối hòm có đầu mói, mói về nhà chồng:

Nòng-Công-Thương hàng ngày in hồn một vạn tờ đề biểu không, thật là tiệu cho các bà đi mua hàng quâ. Tôi bèn tìm đến, xem ban đồng-ghiệp có ý kiến gì hay về Nòng-Công, Thương để công bố cho mọi người biết. Đến nơi, ghé vào thấy hai ông ngồi đối diện đương thi nhau ngáp. Hai ông có lẽ buồn, mím vào trông thấy các ông không khéo lại buồn nỗi, chỉ bằng ta lui ra là hơn.

Nhầm đấy !

Xa xa thấy một người lính ta đứng ngay người, giơ tay chào theo lối nhà binh, đã tưởng cò quan binh đến xem hội chợ, đến gần mới hay là một cai binh quan sáu bằng gỗ của một nhà thơ may.

Hai người — người lính và người gỗ — đứng ngay nhau năm phút không chớp mắt, sau người lính thật cúi mình, quay gót rồi kính cẩn ra đi.

◎

Đi « già »

Mình cũng sắp phải đi thôi.

Quay nhìn lại, đèn vẫn sáng, người vẫn đông, vẫn vui vẻ như cũ.

Mày giờ, các cô đi lại, lại càng yêu diệu, thươn tha hơn trước. Các cậu lại càng tung, kéo cái yo-yo, vùn vụt nhanh như gió, cũng hơn trước.

Trông cái vẻ sáng sủa, óng ánh của lụa-là, cái vẻ phong-lưu của các công-tử, tôi lại nhớ đến nhời thanh-phien của ông ngồi eo ro trên sập gu.

Trong cái lộng lẫy của cảnh hội-chợ ban đêm — tiếng mạnh bạo của kèn tây máy hát, có lẽ đã che lấp một tiếng khóc, rầu rĩ hơn.

Thầy cai say rượu trông lóa

Ra đến công, thoáng được nghe câu nói của một chàng công-tử đang giựt cái yo-yo :

— Hồi chợ nay kem lâm, chàng có món nào khẩ cả.

VIỆT-SINH

Phóng-viên báo Phong-Hoa

Hai quang cảnh

Hàng bánh ngọt

Hàng bánh không ngọt

THƯỢNG KHÁNH Y-QUÁN

Grande pharmacie sino-Annamite

Những thuốc gia-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay.

Thuốc tay. — Dùng thuốc này mà tay, không phải kiêng cẩm, uống vào không đau buốt, người không nhức mệt, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận là có thể. Giá bán nhất định 5 xu một liều, mua buôn tính giá riêng.

Thuốc dài mắt. — Thuốc này là một phương thuốc gia-truyền có dã ба dà si này, dù đau nặng nhẹ, hoặc mảng mông lâu năm, dùng thuốc này chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhòm tré con đều dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lô, mua buôn tính giá riêng.

Nước hoa nguyên chất. — Rất thơm, bán cục rẽ. Giá 2 hào một lô.

Thuốc ho. — Dù ho lâu, mới ho, ho đậm ra như cái gà, ho ra huyết, ngày ho kèm ho, người ho ngày nắng tối nồng, người lớn hay trẻ con đều phải xin đến ngay THƯỢNG-KHÁNH Y-QUÁN 172 phố Huế, Hanoi.

Thương-Khánh Y-quán 172 Route Hué, Hanoi

Sắm đồ nữ-trang !

NÊN ĐẾN

HIỆU VẠN-TƯƠNG

Chinh hiệu Bà Lực
số 293 k. Phố Chợ sắt Hải-phòng
Có bán theo cách Hán hóa giao ngã,

Một lời quảng cáo . . .

hiệu nghiệm !

• TƯ CAO ĐẾN THẤP. •

Phong dao mới

Ngày khai Hội-chợ đến rồi,
Chị em sắm sửa áo mìu, khăn san.
Sắm sanh bộ áo cho sang,
Khắp các gian hàng giả dạng đi mua.
Trời đã Hội chợ sắm đồ,
Thực ra chỉ cót đi phô áo quần.
Rập riu tài tử, giao nhán,
Một phần xem Hội, chín phần xem nhau.

Nam Châm

Khắc cùu

Hai nhà khảo cổ vào xem nhà Bác-cô
ở Hanoi, đứng ngắm một pho tượng
cô, một ông lão tác khen:

— Cô, cô thật.
— Cô à? Chưa cô bằng ông Nguyễn-văn-Tố.
— Ông Tố có cái gì là cô?
— Ông Tố óc cô, làm ở nhà bác-cô,
cái gì cũng cô mà cô nhất... là cái bút
tóc rậm.

Bảo Đông-thanh có muốn « khảo
cứu » về loài chấy, nhớ đến hỏi ông
Nguyễn-văn-Tố!

Ngự-lâm pháo-thủ

Nước Pháp có bộ ba « Cochet, Borotra, Lacoste ». Ta cũng không kém gì
Pháp, cũng có bộ ba « Dương - Giáo -
Bình ». Có khác, họa chặng ở chỗ ba
nhà quân vợ Pháp nổi danh khắp thế
giới mà ta nhà quân vợ Việt-Nam chưa
nổi danh khắp thế giới, hoặc là ở chỗ
bộ được cả nước Pháp tặng cái mỹ
hiệu « Ngự-lâm pháo-thủ » mà ông Giáo
sinh tự tặng cho mình cái mỹ hiệu
« ngự-lâm pháo-thủ ».

Ông Giáo và Cochet

Trong bọn ngự-lâm pháo-thủ nhà, ai
là Cochet? Ai? Ông Giáo chứ ai! Ông
Giáo giống Cochet, nhưng cũng có chỗ
không giống Cochet.

Cochet có cửa hàng ở Lyon, ông Giáo
cũng có cửa hàng ở Thanh-hóa, Cochet
cầm vợt, ông Giáo cũng cầm vợt, Co-
chet thua Vines, ông Giáo chắc cũng
thua Vines, vì thế ông Giáo giống Co-
chet.

Cochet được anh em quân vợ Pháp
yêu mến, ông Giáo cũng được anh em
làng quân vợ Annam (nhất là trong
Nam-kỳ) yêu mến. Cochet nhuần nh浥n,
ông Giáo cũng nhuần nh浥n, biết người
lâm. Còn nho độ nào Chim - Giao ra
bắc lăn đầu, ông Giáo vẫn vã đến hai
nhà tài tử ấy một cách là. Đến lúc Chim
bạ Samarcq, ông lại ra công viết báo
mảng Chim là mộtẠng nhà nghè dã
dánh dỗ được tài tử Samarcq.

Cũng vì cảm cái tình từ iế ấy của nhà
Cochet Giáo, nên lúc Chim, Giao qua
Thanh, không muốn tranh hùng với
ông, nên lúc ông vô Nam, thiền hạ thấy
ông đến đánh, sợ ông thua nên buôn
buôn nên giờ về cù, chỉ còn một mình
ông trên sân quần!

Ông Giáo hơn Cochet ở chỗ ấy!

Xem như thế mới biết rằng mấy
nhà quan vợ Pháp chưa đáng làm
linh Ngự-lâm chỉ có ông Giáo mới đáng
làm linh Ngự-lâm hay là cái tên « Ngự »
lâm pháo-thủ là của ta, mà bên Pháp
bắt chước? Biết đâu đấy!

Ông Giáo hơn Cochet nhiều

Cochet chỉ là một nhà quân vợt, ông
Giáo lại là một nhà bào chế, nghe đâu

lại mới là một ông nghị - viên phòng
Can-b-nông Thương-mại phía bắc Trung-
kỳ nữa.

Là một điều là ông Giáo, Francois
Giáo, là nhà theo mới, lúc ra ống cử
lại đi đổi với cụ Hoàng-giáp Lý, một nhà
theo cũ.

Ý hẳn cụ Hoàng-giáp Lý nhờ thanh
danh ông mới đặc cù.

Ai bảo chỉ ông Quỳnh mới biết túy
gió phát cù!

Con Rùa Ng-công-Tiều

Ông Ng-công-Tiều, có chún trong hội
khảo cứu về khoa-học ở Đông-dương,
chủ nhiệm kiêm chủ bút báo Khoa-
học, tham-tá Cảnh-nông, lòng sự ở
ruộng Cao-dâng Nông-lâm, chủ nhân
trại Thủ-tiên-Trang và nhiều đồ vật
lạ khác nữa... vừa mới phát minh được
một điều lạ. Ông mới tìm thấy một con
rùa kỳ lông Con rùa ấy mài vàng.

chấm đen, dưới bụng lại có hai miếng
sương có chốt ở đây, mở ra mở vào
được như hai cánh cửa có bản lề. Lúc
nó ngủ, hai miếng xương ấy khép lại,
trông giống như một cái hộp hay là một
cục đà-có-vàn!

Ai muôn xem con rùa lạ ấy xin mau
mai lại Thủ-tiên-trang trong vườn
bách-thú, vì ông Tiều sắp gửi nó sang
bên viện Bảo-Tàng về vạn vật học bên
Pháp.

Con rùa là ấy, sắp gửi sang Pháp, có
lời mừng cho nó.

Đâu là chân lý

Trong mục « đâu là chân lý », báo
Thực-Nghiệp có nói đến Phong-Hoa,
đến nhà sắm. Bên cạnh tòa báo P. H.

tỉnh cù lại có nhà sắm. Có người nhầm
muốn vào thăm Phong-hoa lại hóa ra
đi tìm đến chốn phong-hoa... cái nhầm
ấy cũng không lấy gì làm lạ, cũng như
ta nhầm, nhầm nhà sắm với nhà báo,
nhầm con gà với con phượng, nhầm
báo Thực-Nghiệp với báo Phong-Hoa...!

Nhưng Phong-Hoa còn có người biết
ở gần nhà sắm. Đến như báo Thực-
Nghiệp ở đâu, không ai biết nữa! Ta
phỏng theo câu hỏi « đâu là chân lý » mà
bấy giờ là tờ soạn báo Thực-Nghiệp
thì chỉ riêng mấy ông viết báo Thực-
Nghiệp là trả lời được.

Một cuộc bút chiến trong Nam

Ông Đào-trinh-Nhất bị bắt

Nhài việc ấy, báo Công-luận quay ra
công kích báo Quốc-nhà-Nam, báo
Quốc-nhà-Nam lẽ tất nhiên là phải quay
lại công kích báo Công-luận.

Cuộc bút chiến mới dài còn từ tốn,
dần dần hăng hái như một cuộc đại
chiến ta thường thấy xảy ra ở cảng Đông-
xuan hay... chí niên-thành. Ông Thông
Reo ở Công-luận reo dữ dội đến nỗi
người nghe hòa điếc cả, ông Phong-
Trần ở Quốc-nhà-Nam ở đâu ra mà đầy
cả giò bụi... và cả bùn nữa.

náo Trung-lập hậm dọa bởi xấu đời tư
của ông Nguyễn-phau-Long, chủ nhiệm
báo Quốc-nhà-Nam. Quốc-nhà-Nam
cũng hậm dọa bởi xấu đời tư của ông
Trần-thiên-Qui, Chủ-nhiệm báo Trung-
Lập.

Còn mấy ông Diệp-văn-Kỳ, Nguyễn-
văn-bá, ông nọ cho ông kia là dốt, ông
kia bảo ông nọ là dốt, ai không biết cứ
tưởng các ông ấy dốt hết! Chắc các ông
lũy thế làm mát dạ hẳn!

NÊN ĐỌC

BÁO ĐÔNG-PHƯƠNG

Tam ra mỗi tuần 2 kỳ -- Thứ ba và thứ sáu
Nghị-luận sác-dâng -- Tin tức thành-thực

Directeur : TRẦN-VÝ

Tòa báo: 88, 89 Rue du Pont en Bois - Hanoi

PHÒNG THĂM BỆNH

của Bác sĩ Nguyễn-văn-Luyện

8, Rue de la Citadelle

Khám bệnh & nhà và Gi thăm bệnh mọi nơi.

Chữa bệnh bằng điện, khỏi được các bệnh kinh-niết.

Ở số 3 Phố Đường Thành
(hay là Chùa-Dông bằng Da, sau phố Ze Dien)

THẾ GIỚI CỦA GIẤY

MỤC TÀI

(Tiếp theo kỳ trước)

Chiều hôm ấy là một buổi quan trọng trong đời tôi.

Cứ theo lời thầy đồ tôi, thì ngày vớ lòng rất có canh-e đến cả một đời học của tôi về sau. Vì thế nên thầy tôi phải kính-cầu làm theo lễ

Ngoài
Hãy lại vien cả một câu chữ Hán, một câu trâm ngón của thành biến vì hình như một việc thầy làm, một câu thầy nói đều có chịu ảnh hưởng của Nho-giáo!

Thầy giờ ngón tay trả, cùi đầu xuống mà thông thả đọc rằng:

Vật bùn bẩn mạt, sự hưu chung thùy, kỳ bẩn loạn nhì mạt tri, giả phủ hủ... Vày thi đối với việc học của cháu hai Linh, cái lè khai-tâm cần phải long trọng, vì là gốc, là bản của sự học.

Mẹ tôi tuy không thuộc về nho phái nhưng được cái rất thuộc phuong ngôn tục ngữ. Đúng nghe ông đồ nói chữ, mẹ tôi cũng bèn chèm vào một câu:

Vâng! em nói chí phái, việc gì cũng vậy: đầu có di thời dưới mới lợt.

Ông đồ nhích mép cười nhạt, còn cha tôi thì ra rắng khó chịu và bảo mẹ tôi

Việc học hành là việc trọng, bà hiết đầu mà cũng bàn tán. Bà nên xuống nhà sắp sửa sôi, gà, rượu để chờ làm lễ khai-tâm.

Mẹ tôi tuy hay rõ lý sự, nhưng rất biết phục-tòng, nghe cha tôi thì lắng lồng xuống nhà ngay.

Nửa giờ sau, mẹ tôi và vú già bưng tên một mâm sỏi đậu và một mâm nưa trên cổ đặt hai con gà luộc, và một trái rượu ty. Cha tôi trông thấy vội kêu:

Sao bà mày hoang thế, giết làm gì những bai con gà?

Lần này thì mẹ tôi không thể nhịn được nữa, cãi lại liền:

Ông cứ biết việc ông, còn việc tôi già nội trợ phải đẽ mặc tôi mới được. Ông tính nhà sáu, bảy miếng ăn thì giết một gà làm sao cho đủ?

Thầy đồ cũng bệnh mẹ tôi mà rằng:

Bà hàn nói rất phái, việc bếp núc phải đẽ mặc đàn bà, người quản tử không nên gần, quản tử viễn trù.

Trông cu súng sinh như lẽ sinh

Thầy đồ tôi không thêm đẽ ý tới câu bình phàn của đàn bà, khuyên giữ ông tay áo thung rồi ung dung bước vào trong chiếu, thong thả lê bốn lối, sau mỗi một lẽ lai dừng chờ vài giây đồng hồ như đợi người sướng hương bái vây.

Xong, cu chắp tay vào ngực đi lượn

ra và ấp úng:

Bầm... con cò... uống lâu... con chỉ ngồi.

Ông đồ lại tát thêm cho cái nữa. Mày giở lầm, ngồi cũng như uống. Mày có trông thấy qui thìn uống bao giờ không, nhưng các gai vẫn hướng, nghĩa là cũng ngồi như mày ấy hiền chưa?

Anh tôi tuy chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng cùi đầu trả lời kinh cần cho qua cơn giận của thầy:

Bầm thầy, con hiểu rồi ạ, lần sau con không dám ngồi nữa ạ.

Có lẽ ông đồ cũng chưa được bà già vì chưa viên được câu trâm ngón nào của thánh. Ông liền cầm chai rượu ném lên chiếc giường bên Mey mà chai đã rách và thầy lại ném gương rẽ, không thi rượu đã tung tè ra cả chiếu. Rồi thầy lại gắt:

Mày quên câu, « Lẽ như tại, lẽ thìn như thìn tại » rồi, sao ?

Bấy giờ thầy đã vien được lời thìn giây thi hình như cơn giận cũng nguội nguội già, nên thầy tươi cười bao mực tôi cho đi mua ngay chai rượu khác để làm lễ. Mẹ tôi là một người đàn bà bao giờ cũng giữ được lương-trí, thấy thầy đồ tôi bảo đi mua thì vội kêu lên rằng :

Giói oi! uống làm sao hết hai chai. Thời thầy a! không có các ngồi lai say lì say lùi như ngav nào ấy!

Cha tì cho là mẹ tì i nói ngang như cua, cười mà bảo rằng:

Việc lè bùi là việc trọng, bà hiểu sao được. Vậy bà cho đi mua rượu ngay về để cùi nhà làm lễ.

Mẹ tôi tuy phải vâng lời nhưng không phục. Vừa đi vừa lầm bầm. Còn ông đồ thì im lặng ngồi chờ mua rượu mới về để vào làm lễ.

(Còn nữa)

Nhi-Linh

Nhất là bà hàn lại là một trang nội-tưởng đậm đang. Cứ trông hai con gà, bà uốn cõi và hai cánh như hai con phượng múa thì dù rõ. Vả mồ hai con gà là phải, một con lè thánh và một con cũng chư biến.

Trong khi ấy thì mẹ tôi đã bày hai mâm gà, sỏi lên án thư, và thắp hương cẩm trong chiếc bít con phượng dày gạo. Còn vú già thì giải chiếc chiếu hoa cạp điều xuống đất.

Ông đồ mặc cái áo thung xanh của cha tôi dài lè theo gần chấm đất, vì cha tôi thi vừa to vừa lớn mà ông đồ thi lại vừa thấp vừa gầy. Mẹ tôi đứng nhìn không thể nhịn cười được.

đi vòng vào giữa chiếu rồi qui xuống và đưa mắt bảo anh tôi rót rượu. Anh tôi lên mươi một tuổi mà người con nhỏ loát chát, phải đứng kiêng chân mới với tới chai rượu đặt trong mâm rồi mở cai nút cuộn băng lù chuối khò, tò mò ghé vào mũi ngửi.

Ông đồ đương qui, chắp tay sấp giờ lên trán, trông thấy liền đứng phắt dậy ra cốp anh tôi hai cái nên thìn mà mắng rắng;

Mày ngao man thành hiện thực lè

đám hường trước ngài!

Anh tôi đau quá, nước mắt chảy

quanh, nhưng sợ phải đòn, nên không

dám khóc ra tiếng, đứng ngay người

MỘT SỰ CHẮNG NGỜ

Tưởng số xưa nay tôi vẫn cho là một Khoa-học thường thức để tiêu khiển song vì lính ta-mô nên tháng hai năm rồi tôi cà đến chơi nhà ôn già Phan-coc-tu số 49 phố Hàng Bông, nệm xem 1 quê Cat hung, vẫn hau trong lũ rặng s.

Ông nói đều đúng cả nhưng ông có giận một điều cần thiết rằng phải để phỏng, kéo đến tháng tam ngày mồng chín tôi-tôi chết, đến mười hai vợ tôi chết tột cách chẳng ngờ.

Tôi chẳng đẽ ý đến lời doin vì vợ tôi đang có thai mà khỏe mạnh; thế mà đến tháng tam ngày mồng chín tôi-tôi chết, đến mười hai vợ tôi chết

tột cách chẳng ngờ.

Tôi rất đau đớn, song rất phục tài. Tài Phan-coc-lù là một nhà tu sĩ rất giỏi đời nay. Vậy có vài hàng

hành thực giới thiệu ông với bà con

Bà Ngoc-Khang

220 Rue de l'Ung

Em bà hàn, đi đâu đây? chán nhà sao mà mải mê như thế?

Áy cháu đâu rắng, tôi định đến bắc Đức hỏi xem, em mang cháu đi chán đâu?

Em Nghi — May quá, không chịu này trước cũng đau, mềm mịng xung lo lắng hai tay mà tôi chỉ đem cháu lại nhà Giồng rắng. Trần-quang-Minh chữa, vài lần là khỏi

Bà Hảo — Áy tôi quên bằng đê đấy, bác Đức chỉ trước cũng giồng rắng rắng ở đó, vì khoa công việc cần thận và có vở mĩ-thuật

mà ôi là chửa mấy cái rắng cho bác gái cháu thi lại thìn lành quá — Chẳng biết có giàn đòn không?

Bà Nghi — K-oxia, ngày trước nỗi, bác cứ trong bắc đê x Nhà giồng rắng, TRẦN QUANG MINH số nhà 199 phố Hàng Bông là phái

Cụ lý Toét đi xem Hội-chợ..

Bà hai năm nay, cụ Lý Toét có ra Hanoi một lần để xem « Cát Tót ». Nay nhân dịp hội-chợ, bác cả Toe, (con gái cụ) lại nhắn cụ ra chơi dời già một lão nưa.

Lần này là cuộc thứ ba của cụ.

Năm kia từ nhà quê ra Hanoi, cụ đi ô-tô, chẳng may gặp phải chiếc ô-tô « Phong-Hóa » bị một mè sọ mất mặt. Miếng ngon nhò lầu, cơ cầu nhở dai, nên lần này cụ không đi ô-tô nữa. Chịu khó bộ một quãng đường za chờ đỡ tiền rồi mới thuê chiếc xe « thè-là » lách cà lách cách bộ đến Hà-dong, rồi đi xe điện ra Hanoi, cho nên di đường được bình yên vô sự.

Sáng hôm chủ nhật là ngày hội chợ bắt đầu mở cửa, giới mua rả rica mãi, làm cho cụ nóng ruột và lo cho bột kém vui.

Lúc vào cửa, cụ Lý Toét bị chen, trên đầu thi sô cà khăn, tung cát bùi tóc, dưới chân thi bộ séo lụt cà giầy, khố đốn, mồi qua được cái cửa quay, thê mà hai bột còn lại phải giả tiền cửa mỗi người năm xu. Một bảo đổi với cụ Lý Toét là to lầm, ở nhà quê có thể mua đồ ăn được hai, ba bữa nên cụ có ý tiếc đồng tiền, giá thử một bảo ấy bác cả Toe không bỏ ra thì cụ bắn qua: « ... »

với lại cái « búi cháy », quẩn lại cái khăn luốt mần nước đưa cho chính, cụ Lý di nghênh ngoáy mìn mìn. Mỗi hàng một vè, lồng lẩy, rực rỡ, như dòng tiền, cụ chẳng biết nên xem đâu trước đâu sau, ngon: ăn cà người như mán vè đồng hàng vậy. Cụ dành cho mặc hác cả Toe đưa cụ đi, khi đứng ngoài nhìn qua cửa kính khi vào trong hàng xem.

Đi qua dàn hàng mày hát, rέo rát dọng hót el éo, sen tiếng phì, tiếng trống, tiếng mõ, tiếng thanh le, nghe rõ mõn một, cụ ngår cà người không bết tiếng dàn hót ở đâu mà ra. Một lát thấy im, trong cửa hàng có một người ra rút cái gậy kéo, mét cái hộp đèn treo ở giữa cửa xí ống, rồi ngồi ngoáy một lúc, lại rút cái gậy treo cái hộp lồng lảng lên rồi lại nghe thấy tiếng hát sầm: ... Cụ lầm cảm: « Họ có phép quý thuật ».

Đến trước cái cửa kính một hiệu kia, cụ thấy rõ ràng một ông tay mõ áo chính le, ngồi chêm chẹo, suông quanh mành bầy là liệt rào vải, nào chiếu, nào da dù các lùi mài. Cụ hỏi bác cả Toe: « quan lớn đây chung là chủ hiệu này? » Bác cả đáp: « Đó là một người gỗ, mặt hàng sứ mài bằng thủy tuah, dè mặc áo kiều » bấy giờ cụ mới mò mắt to tướng, có ý nhìn kỹ, thì quả không thấy « quan lớn eay cửa ».

Vừa rồi, không có người mà có tiếng hát, hót giờ rõ ràng người hồn hôi, lại không phải người thật.

Ài con biêt đường rào mà mõ.

Đi hết gác, cụ sang gác bên kia, đến giũa đường gặp một bọn con gái đầu ván tóc không cái lược giắt cái gá lóng la lóng lánh, mặt phấn, môi son, như người trong tranh vẽ, cô thi mặc áo như vây ca ciép, cô thi như vây cà vang, cô thi nhấp khoảnh như da con dán thán lán, cô náo cũng đều mặc quần trắng lom lõp như người có đại tang.

Có ca chép gấp có thản lán, hai người bắt tay nhau, miệng cười toét toe, lộ ba hàm răng trắng nõn như hạt đậu, nói với nhau cái tiếng gì, cụ Lý nghe chỉ thấy liu-xa, liu-xia. Cụ la lùng, kéo tay bác cả Toe hỏi: người nước nào y nhỉ? Cố một cậu ăn mặc lèi di cảnh ca, ngựa mõm đáp: « Người Tân thế giới dâyc qđ ».

Đem bối giày hàng nữa, hai bộ con lai giắt nhau ra nghe kèn tây. Cụ Lý nghe tiếng kèn sen tiếng trống, rầm rập

khi nhặt khi khoan, nghe cà mội như chúa lầu, rồi cụ hỏi: « Ngày, ông tay béo dứng trước mặt các ông thợ kẽi, ông ấy làm gì mà cứ cầm cái que nhúi cái dứa cà gio lên giờ xuồng thế? »

Đến trước một cửa hàng kia, thấy bầy mấy bộ xương súc vật, cụ hỏi xương gì có người bảo: « bộ này là xương gà, bộ kia là xương chó ». Cụ bình phẩm: « & nhà quê ta mõ gá, làm cbó, ăn thịt, bộ xương, ở Hanoi họ cbịu khố đem chắp lại bán được tiền. Khôn ngoan thật! »

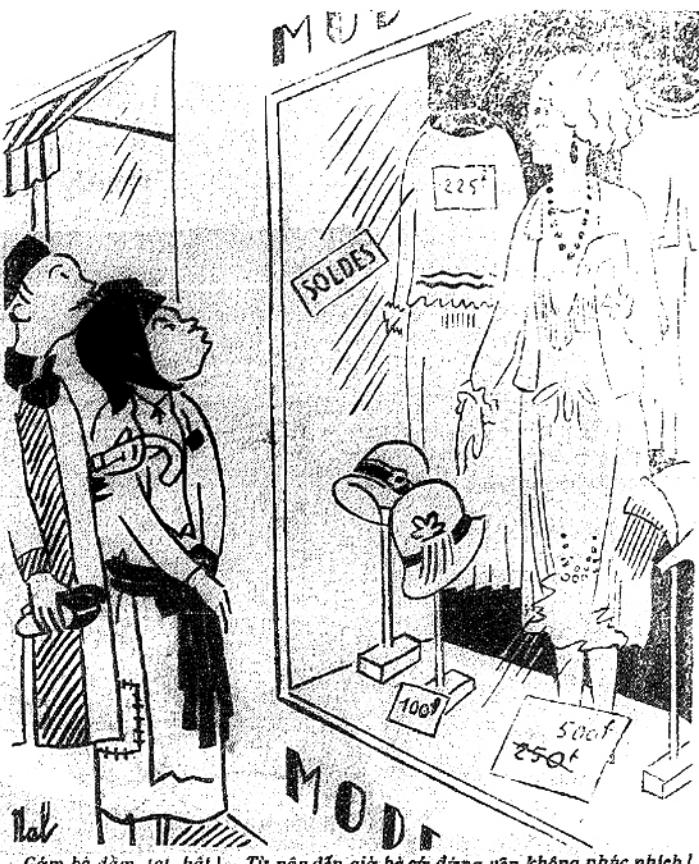
Gần đây đến hiệu bún đồ thỷ tinh, đèn, lò, cốc, chén. Trước khi vào, bà cái ô xuồng cắp nách kèo vướng vỡ, phải dèo thi khốn, cụ Lý Toét còn thận, lại dặn bác cả Toe: « Đèo thi bấm chảo xuồng đất nhé! »

Chẳng biết vì bánh thơm, ngọt hay vì có bể bún hàng xanh xanh, mắt liếc đưa tinh sắc như dao cau, miệng cười như hoa nở mà các cậu công tử sum đén, sum đón, vào mua như ruồi bâu đĩa mặt. Chẳng nõe đi Hanoi lại vè không, cụ Lý cũng khiến vào mua rám xú để về làm quà cho thằng cu Nhớn, nhưng thấy có hàng tui tit bán chẳng kịp, cụ bèn sang hàng béo cạnh, là một bà lão, vắng tanh, vắng ngắt, chẳng ai buôn hỏi mua. Mới biết đè cho con gái bún hàng là lợi như thế.

Loanh quanh, một lúc, đến chỗ bầy mấy cái cây. Cụ Lý bĩa môi ché ngay: « Lưỡi cây làm thế này thi chết teo, bò kéo ». Cụ Chánh cựu hỏi bao nhiêu tiền một cái, bác cả Toe xem giá rồi bảo 2p50, cụ lắc đầu: « Đắt gần gấp rưỡi cây ta ».

Qua hết hàng nõ đến hàng kia, mắt chưa thấy chán mà chán đã mõi rồi. Ngày vui ngắn chẳng tày gang, giờ đã thấy đồ sộp tối, đèn mây hắt lên như sao sa, cảnh hội-chợ bấy giờ lại một cảnh Bồng-lai vậy. Cụ Lý đã thấy kiến

Nhà quê ra thăm Hội-chợ

Góm bá đầm tại hật! ... Từ nay đến giờ bà cứ đứng yên không nhắc nhitch!

Ba Éch đi xem Hội Chợ

Hội chợ hôm khai mạc đông, đông lắm. Tiếng còi ôtô lẫn với tiếng người đi xem, sòn sòn tấp lấp.

Ba Éch đứng bên vè đường, ngâm di ngâm lại người đi xem, nét mặt phờ photor không thường thấy mọi nhà buôn đồ gỗ có tiếng ở Hà-thanh sắp sửa di vào cửa để riêng cho người thuê cửa hàng trong hội. Ba Éch với râu buồm lèn, nắm áo ông kia kéo lại, vồn vồn hỏi:

— Bộ nág ông vồn được mạnh?

— Không dám, cảm ơn ông.

Ông kia ngo ngác nhìn, nét mặt lầu linh của Ba Éch, như cố nhớ xem có phải là người quen.

— Ông quên tôi rồi à? Hội chợ lần trước tôi có mua cửa ông cái tủ gương, bền lâm! Năm nay lại đến tìm người quen đây.

bò bụng, muốn về nhưng béc cả Toe bảo cụ ở lại còn xem chớp bóng giữa giờ không mất tiền. Nói dẽ chớp bóng cụ lại nhớ cái rao xem ở bờ sông miêng diêm mít vụ cười. Hai cô con gái xinh, ăn vận theo lối Huế, áo vàng đầm trắng, bước vào, theo sau đến hơn mươi cậu công tử. Ba-éch nói, nói mãi, hai cô tướng là người binh hàng, chịu khó ngồi nghê. Chỉ buôn cho mấy cậu công tử dưng mài chòn chán lòn dàn dàn hết cả.

Ngồi mãi, hai cô kia dưng giây xin phép ra. Ba-éch cũng cảm mủi nói:

— Tôi xin đưa các cô đi.

— Thế ra ông không bán hàng à?

— Không, tôi cũng là người đi xem. Đi qua mảng cửa hàng, mấy cậu công tử lại men đén, đóng nghĩt. Ba-éch, nói nhiều đã thấy khát và nhìn dã no, nhận di qua hiệu ZIECK rẽ vào... cốc bia to đẽ trước mặt trông đẹp hồn hôi có nõi nhiều, Ba-éch nghĩ vậy. Ba-éch thật là có duyên với cái đẹp, đương ngồi uống, trông thấy một cô xinh, vận áo nhung xanh, cô quàng khăn san, di một mình... với dáng giây mõi uống. Cô nõi không lời, ngồi xuống ghế, cầm lấy cốc rượu, nói chuyện.

Ba-éch trong lòng vui lâm, nói chyện, nói mãi..

Lúc ấy giờ đã tối, ngồi trước người dẹp, uống rượu bia xa-éch uống đến đầu mệt đòn dòn. Sau cùng Éch nói: « Cố ở đâu, đè tôi cho người mang rượu lại biếu. »

— Cám ơn quan, nhà em ở Khâm-Thi n, số 223, quan cho mang rượu lại, mõi quan, lai chơi uống rượu nhau thè.

Lúc ấy Ba-éch mới ngã ngủa người ra.

NHẤT-LINH

Imprimerie Lithographique HỢP THÀNH

96 Rue des Tasses Hanoi

là nhà in thạch-bản có đủ các khí cụ, máy móc, chuyên mòn in các bùi giấy hiệu ngũ sắc :

« Hiện pháo - hiệu chè - hiệu rượu - hiệu hương - lịch v. »

Các ngài cần các kiệu dẹp, trong nhà có người vẽ chuyên mòn, rút am hieu vè lõi khuếch trương đường thương mại.

Các thợ làm mày rất khéo-leo, cũ vào luyện lâu năm trong các nhà in tay nam.

Các ngài cần in các bùi giấy hiệu ngũ sắc, rùi nhiều il, xin mời lai bản sò thương lượng, sẽ được giải rất ba

Ở xa viết thư hỏi già, xin già

Hợp thành

96 Rue des Tasses Hanoi

Tranh dự thi.—Số 4

Cam

— Tôi nỗi cho anh biết lẩn về tôi, không thêm đi ô tô của anh nữa!

VUI . CƯỜI .

Tự vưng hoạt kê

Hội chợ: là nơi hội họp của các tiểu thư và công tử.

Bánh ngọt: là một thứ bánh nấu người bán là cô con gái dẹo thì nhiều người mua.

Thảm bằng cát: là bông hoa trong buồng khách, theo lời người bán hàng nói.

Mè: là một thứ dê di truyền linh thẩn, bảo thủ hài cốt đưa vinh hiển, theo lời ông Trần-lô-Thịnh, tác giả mắng cái mè bầy trong Hội chợ.

Bàn đèn thuốc phiện: là thứ hàng nội hóa của tỉnh Hà Đông.

Gấm: là một thứ lụa nhiều màu đẽ mòn dũng.

Chè nõi hỏa: là một thứ chè giống chè Tàu, gọi là chè Tàu, mà không phải là chè Tàu, khò hiều thật.

Giấy phay: là một thứ giấy cần dùng để người mua hàng khỏi sờ người bán hàng. Thi dụ: xin đừng sờ những người làm công của chúng tôi sẵn lòng tiếp.

CUỘC THI TRUYỀN « VUI CƯỜI »

Bắt đầu từ số 23 bắn báo mở một cuộc « thi cười ». Trong mỗi số, sẽ ẵng lên độ bốn, năm bài mà bắn báo xét ra là hay nhất.

Mỗi bài kỳ sẽ có hai giải thưởng.

Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo đẽ thường hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi giòng.

Xin đừng chờ cho rõ ràng, để tiện việc gửi báo biếu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HÀI

Mỗi số báo sẽ có đăng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng: Giải nhất một năm báo.

Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiêu giải 12 phân, chiêu sáu 10 phân, có lời chú thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

Phong-Bao hanoï báo

Bánh vụ bằng thêu lì mè

Giày thêu

Ông NHT rue des Hanoï

2 bức tranh

Ông bà X.A Yên-bát

Đèn nến

Ngày giỗ

Ké tròn

Ông T.T.H.T.P. oui-nhơn

Thực bắt tri kỷ vị

Quan huyện thất vọng

ba đồ nói chữ

Ông N.M.K.L.D. Nam-dịnh

Quý thuật

C-phúc

Cách dẫn đời

Ông T.V.T.V. Remo. Hải dương

Tranh vẽ những chữ nhỏ không nên dùng

Thiếu quâ dâm họng

Lão trẻ

A h mè già

bà-mach lối mới

Áo hót

Cô

vợ

đàn

chú

đứ

B

đu

bà

Màu thả mai dài qua rồi ta phải thanh

Cô N.H.N.

Khéo mời khách

Ô-tô đồng chí nich, khách vắng còn đỡ.
Khách thấy xe đồng không tên, định ở
tại đợi xe khác.

Anh phát vé cũ mới, ngồi cứ lên
thế nào tôi cảng sếp được chỗ để ngồi
ngồi.

Khách lên xe không có chỗ ngồi, anh
phát vé len mèi, dân bà, con trai kêu oang-oang, mới lim được môt cái kècon, khách
ngồi không khòng tài nào vừa, anh phát vé
ép mèi, rộng thế này mà ngồi không ngồi,
ngồi cứ ngồi, bảy giờ tuy hơi chật như ngang
dến lúc nữa xe chưa nó lắc xuống thi vừa.

O

Cô T.T.H.

Quan huyện thất vọng

Quan huyện B, mài dâu lên hat nọ, bà
lòn còn thu sếp công vtree nhà quê chưa
ra

Ngay kia, khò à công dứt r vào, quan
kêu chủ linh Bùn báo:

« May vè quê trước bà may ra đây »
Quan mong mèi, bồng Đàn hơ hải chạy
vao báo: « bà áá,,n quaaa,,n bà áá,,n, con
đã đến », quan xua nag có tình hay ghen
nên bảo vông thằng bà vào hậu đường,
vì nó khòng muốn cho người ngoài thi
vợ mình, ngai vao sa.

Khi đến nhà sau, hời ơi l mặt bà già
ngót tám mươi tuổi! quan hình nó quát
to lên máng Địa rồng: « Tui hòi may
vè trước ba lô sao mày lại tước bà nội
may đây a? »

— Bầm quan lớn, thát la bà nội còn,
con khong dam noi lu.

Độn nhà !

Hiện Báo-ché Thien-Hoa-Vuong trước ở
số nhà 25 phố Hàng gác gác chay Đường xuâo

Nay dọn đến số nhà 20 phố Hàng Đường

via xem mạch và bão thuỷ oboi Đường.
Vay các ngài có lồng chiên cù xia rời gót,
goc lại. Bản hiệu rát lấy làm hoan nghênh

Thien-Hoa-Đường chủ nhân

Huu-Gia-Ngu.kinh c o

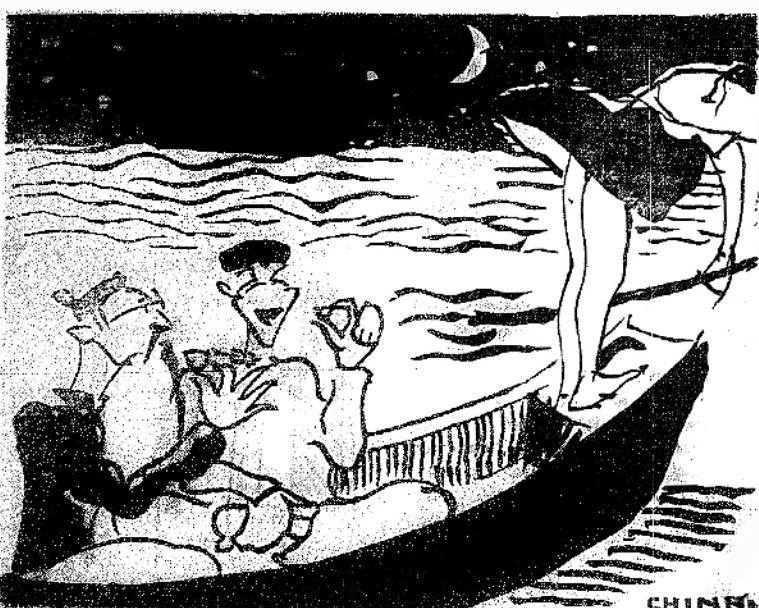
Sân đồ nữ-trang !

NÉN ĐÈN

HIỆU VĂN-TƯƠNG

Chinh hiệu Bà Lụo
số 293 k. Phố Chợ sắt Hải-phòng
Có bán theo cách linh hóa giao ngán,

Tranh dự thi.—Số 5

Uống rượu trắng.

CHINH

Họ xem đầm... BÁO

— Các ông mua gì?
— ... Đề chung tôi còn xem đầm.

CUỘC ĐIỂM... BÁO

Hai người nói chuyện

— Sao bão Dông-phương lại bay đúng chữ nho?

— Báo Dông-phương bỏ chữ nho thì còn có cái gì đặc sắc? Vì vậy viết chữ nho không ai hiểu mà vẫn cứ viết để chờ đến ngày thời hán không viết nữa,

— Báo ngoài sao dùng nhiều chữ nho thế
— Tôi vẫn biết vậy!
— Biết mà ngoài vẫn dùng?
— Ấy chính thế..., ngoài tình bộ chữ
nho di thi hết.., không còn gì nữa!

Ngo-Bao báo ra buổi trưa xuất bản
về buổi chiều mà báo rất chuyên đêm
tối, anh sáng mắt trời buổi chiều thường
hay chiếu vào nơi bang cảng, ngõ hẻm,
soi rạng rỡ bọn điếm ngang sỏi là
thờ lầu thi đúng hơn và lối chơi đêm
của bọn hoang toàng; bộ cho con gái
15 tuổi bán chôn nuôi miếng, ông thám
hay ông phản cho vợ đi hơi ngang
để lấy tiền cho mua tiêu.

Những chuyện ấy, qua dưới mắt đàn
bà con gái đọc Ngo-bao chắc bộ chí
lâm, nhưng có lẽ chỉ bộ chí nhất cho
đóng chủ nhiệm tờ báo đó. Vì lẽ thử hai
ấy, nên Ngo-bao hay bàn chuyện đêm
tối.

Báo Phong-hoa ra ngày 6 October số
16, có một bài xã-thuyết đề là « Tình
thần khủng hoảng »

Phu-nữ thời-dám ra ngày 14 và 15
November nghĩa là 40 ngày sau, có một
bài xã-thuyết cũng đề là « Tình thần
khủng hoảng »

Mà lẽ, bài « Tình thần khủng hoảng »
của Phu-nữ cũng na-nó giống như bài « Tình
thần khủng hoảng » của Phong-hoa.

Mỗi biết hai tờ báo bay, hay thường
cùng mít + kiếu.

Nhưng bạn đồng-nghiệp Phu-nữ khó
mà tỏ ra được rằng, trong hai tờ báo
chính bio Phong-hoa bắt chước.

— Góm... Sao mà béo thế!

Một việc cải cách lớn

phái nữ-lưu tại
kinh thành Huế

Khảo Ba-ky, lâu nay việc gì cũng
heo ta-thời mà cải cách, nhất là phái
nữ lưu tại kinh thành Huế, đó nay
ai càng trang điểm giết nén ngày
nào nhà giày dép Huế cũng nhém
lược hàng mấy chục hộp nǚ trang
hoa tai đầm và vòng hột kiều mài
ở nhà Bồ Chân-tưng Hanoi gửi về
Cô-le những bức nǚ lưu khue các cô
trang điểm để ngáp nghé chăng?....

Tú mờ ái xem hội

Hai năm loi một lần,
Hội chợ Hà Thành mở.
Các sứ họp bán buôn,
Vui thay cảnh hội chợ!

Rực rỡ mọi hàng dustry,
Thượng vâng đến ha cảm.
Hàng gì cũng đẹp, hay.
Chỉ sợ không tiền sắm.

Sản vật đã hằng hả...
Bán mua khách lại lầm.
Nhưng mà dễ nhất đóng,
Là số người dì ngầm.

Khắp mặt kê sang hèn,
Trè giá, cung nhơn bê,
Thôn quê đến thi thành.
Nhân vật dù mọi vè.

Áo xanh, quần nước cua,
Bộ cánh lán thiêng sơ,
Thầy già chỉ theo đuôi,
Ấy phượng công từ bờ.

Kia bọn tiều thư với.
Phấn son hé vè mị,
Nhơn nhơ sáng lối chiều,
Quảng cáo, cho duyên đất.

Lại nhiều trò trống vui:

Kèn hồi rìu-rật,
Chớp bóng xe vòng quanh,
Năm xu vào chảng dắt!

Nhà văn-sĩ can tiền.
Chiu khó dì xem hão,
Chảng chịu về tag không,
Được ôm giây quảng cáo.

Đi chơi hội chợ vè,
Rặc cảng, lầm quần áo.
Được lợi mays bài thơ,
Góp đảng Phong-Hoa báo.

Tú Mờ

Hội người

Vé vào hội chợ năm xu,
Mất tiền nhưng được lu-bù một phen.

Gần xa nô nức đến xem,
Người như ném cối cỗ chen nhau vào.

Nhồn nhoss kia bọn má dào,
Bộ cánh cáo-cáo ngon giò phốt phot.

Nôn na moi vè mọi tra
Notted dàn công tử vát vò theo dưới.

Đầu tròn muôn đánh bâng mồi.
Nước hoa nước hoét sực mùi thơm tho.

Nút giây cà-vát cực to,
Quần chàng áo rộng vai so long đình.

Mặc người mua ban kinh doanh,
Hè đâu lâm gai thinkanh chán vao.

Ngay ngág oanh yến, són sao,
Tiền vào đầu đất ngày nào cũng đông.

Nam Chân

Quái lạ quá!

Quèn ấy giày những 218 TRANG
bản có Op.35; không những thế, truyện
lại, văn lai vui; mà nhất là tác
giả lai là nhà tiểu thuyết.

NGUYỄN-CÔNG-HOAN
mà sao lại đề nhan là:

Những cảnh khốn nạn

N° 3 Rue de: Médicine its Hanoi

Tại Hội Chợ Hanoi
năm nay

Vì trong lúc đồng tiền eo hẹp, nên tại
Hội chợ năm nay ở những gian số 10-
12-14 và 16 giây H nhà đồ gỗ Hồ-Phong
ở Nam Thành sẽ đem lèo bầy những
đồ gỗ đẽ trang hoàng trong nhà: như
buồng ăn, buồng ngủ, salon, tủ chiện
theo lối tầu và lối tây rất nhã, rất tinh
sảo, giá thật rẻ. Vậy các ngài muốn sắm
đồ gỗ ở Hội chợ Hanoi năm nay chớ
nên bỏ qua mà chưởng lại xem những
gian hàng ấy.

Ngân phiếu, bài vở, thư tú, xin gửi
M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM

25 Bé Henri d'Orléans, Hanoi

NÊN DUNG
Sà phòng thơm riza mít hiệu
MONDIA

và thơm, và rô, Cỏ báu khắp mọi nơi

HIEU ICH-CAT
47 HÀNG GAI HANOI
LÂM ĐÙ CÁC THỦ
DẦU VÀ CLICHÉ
GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
CAO-XU VÀ BIỂN ĐỒNG

Hôn búi.. ..mơ tiên

nhà E Khai Hưng

Tranh vẽ của Đông-Sơn

Bà Lan hai tối đến nhà sư ở念佛堂. Bà là người lần được giấy mời của sư Long Giang để đến dự lễ rết đồng.

Ngài sẵn chùa, ở giữa bảy ba tùng án thư chồng lên nhau theo hình bậc thang. Hai bên cũng đều có án thư. Nên thập linh tinh, sinh sarg phản chiếu vào những mặt kính tròn ở các mảng giấy bày la liệt kín cả mấy hàng án thư, trông lấp lánh như các vì tinh tú trên trời.

Tối nào các nhà sư cũng chia nhau lần lượt tung kinh đến tận ba, ba giờ sáng, hoặc ngồi ở chiếu giữa, hoặc đứng sát các án thư bên. Cứ xong một lần tung niệm lại có đánh trống lớn, trống con, thanh-la, náo bat nghe rất là inh ôi.

Đến tối thứ ba thì vào đàn giải kết. Sư cụ chùa Long-giàng vì già yếu, mà việc đàn chay thi lại mệt nhọc, nên một đồ đệ của ông là sư Ông chùa Long vẫn đứng chủ-chương. Sư Ông ngồi ở trên chiếu giữa tung kinh một lúc tại ra chay vòng quanh đàn, nghĩa là đi lượn khắp các hàng án thư, theo nhịp nhanh hay chậm của tiếng trống và tiếng thanh la. Sau lưng sư Ông đến gần hai chục người chay theo, nào tiều, nào vui, nào thiện nam tín nữ cùng là những người nhà sự chùa.

Ngọc dừng ngâm một tràng người, tay chắp ngực chay nhẹ lượn khúc, quanh khi tiến co, khi lui rất là nhẹ nhàng, ăn dấp, như lăn trên đồi bánh xe nhỏ, lại tưởng tượng đến những người bằng giấy trong chiếc đèn kéo quân hôm rầm thang làm vậy.

Chay xong một tuần, sư Ông lại vào chiếu giữa, múa mènh quyết ăn trống rất rộn ràng, rồi cầm kéo cắt

những đồng tiền kẽm giấy, thành hình người và cheo lung lẳng ở quanh minh sư. Cứ mỗi lần lai cắt bốn, năm đồng kẽm cho hết là tan dần.

Trong khi ấy bà nhũng người tùy tòng hoặc vào ngồi lê ở sau lưng sư hoặc đứng sang một bên, lần vào chỗ người di xem.

Ngọc dừng chờ ở một số, bỗng thấy chạy xong một lần lại gọi chú Lan

là nghe tiếng bạc kêu lại càng như bết lấm.

— Đây là người giữ ngựa và người cắt cỏ cho ngựa ăn, đi theo hầu thầy Đường-Tăng sang Tây-Trúc lấy kinh, đàn này tức là ôn lại những sự tích di lấy kinh.

Bấy giờ có tiếng ai the thé từ lời ở sau lưng:

— Sự tích ấy tôi cũng biết, chép

dẫu không trả lời, còn chú Lan thì không hiểu vì sao cũng bén lên đi lang ra nơi khác.

Tôi theo lại sẽ hỏi:

— Người nào vừa giờ đấy chủ? Chủ tiều thờ dài không trả lời. Ngọc doin ngay là cô con gái phải lòng chủ, liền lại hỏi:

— Cô phải là Thi của chủ đấy không?

— Nam vò a di đà-phật!

Ngọc chưa kịp hỏi câu thứ hai thì chú Lan đã vội vã vào trong đàn, vì lúc bấy giờ cắt kẽm xong lần thứ tư, sư Ông đã lai ra sân chay đàn. Ngọc nhìn theo thì thấy người con gái ban này cũng chạy ngay dâng sau chú Lan, nét mặt có vẻ hân hở lắm, khiến chàng không thể nhịn cười được.

Đàn vừa tam nghỉ, Ngọc vội chạy ngay lại chỗ hai người, mỉm cười mà khen lắc khen đê:

— Chủ chay đẹp quá, nhất là có cô.. cô gi? à có Thi chay theo sau càng đẹp lắm.

Người con gái nghe gọi đến tên Thi thi ngờ ngạc nhiên Ngọc rồi lại nhìn chú Lan, Ngọc thấy vậy nhớ ngay đến câu chuyện khẩn khửa đêm hôm nay. Chàng nghĩ thầm: « Thôi đích rồi, hắn bịa đặt ra câu chuyện để chống chế chứ gì! »

Xong tuy chàng nghĩ vậy mà cứ tảng lờ như không lưu ý đến ràng bộ ngạc nhiên của cô con gái nhà quê. Không những thế, chàng lại cố làm lạc hẳn câu chuyện dì mà hỏi vở vẫn cố kia rằng:

— Cô biết chuyện Tây-du à?

— Vâng tôi biết! Em tôi vẫn mượn sách của con Ông Bá về nhà đọc, tôi được nghe... chuyện vui lắm kia... nhì chú Lan nhỉ?

đến đê nhờ giảng nghĩa hộ. Đến lần thứ ba, thứ tư, thi bỗng Ngọc gật sê một cái. Lan đã chay với đến ngay.

Ngọc cười rũ rượi hỏi Lan:

— Nay chú, sao lại có hai người kia cũng chay đàn,

— Hai người nào?

— Một người gánh một gánh cỏ, và một người buộc con ngựa giấy vào mình trông như cuồng ngựa vậy, nhất

ở trong chuyện Tây-du chứ gi.

Ngọc quay lại thi thấy một cô nhà quê ẩn ván gòn gang như phần nhiều các cô con gái vùng Bắc, nước da bánh mật, đôi con mắt tí-bí khiến Ngọc cũng cho là xinh, và nói dưa một câu:

— Cô bảo cô biết sự tích thì cô thử kể lại cho tôi nghe xem nào?

Cô em cho là Ngọc chế nhạo cô

Mới có đủ các thứ giấy tây đóng sẵn kiểu tân thời: giá rất tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chẵn từ 36 đến 42.

Bản hiệu mới về rất nhiều hàng mùa rét:
HÀNG TÀU: cẩm nhung Thượng-hồi, gấm, vóc, nhiều đủ các mùi.
HÀNG TÁY: nhung, satin lam hoa gấm, satin, den nhiều lát chọn và thêu, và đủ các mặt hàng khác nữa.
bản hiệu lại có nhiều các kiểu ô can (parapluies cannes) để các ngài dùng rất hợp thời trang.

QUÀNG-MỸ
Hiệu con rồng vàng

Quảng-Mỹ
Hiệu con rồng vàng

Quảng-Mỹ
Hiệu con rồng vàng

Quảng-Mỹ
Hiệu con rồng vàng

Lan nghiêm nét mặt trả lời:

— Tôi không biết... mà tôi xin
cô đừng nói chuyện với tôi nữa, tôi
không nghe chuyện cô đâu!

Cô á cười, ngả ngang cái đầu và
lén giọng nũng nịu:

— Không nghe tôi cũng cứ nói.
Chú tiền càng giận:

— Mà tôi nói cho cô biết, cô không
được phép vào trong dàn. Chỉ các
sư, các tiền, các vãi, cùng những
người nhà sự chủ là được phép chạy
dàn mà thôi.

Cô kia không chột dạ, vẫn cười
nhoven cắp môi đỗ thâm sắc quitt trâu:

— Tôi cứ chạy... tôi sắp xin làm
vui kia,

Ngọc nghe cô á dòng dâng quá
cũng phái ngượng và đậm câu:

— Rõ khéo cô này, người ta đã
xuất gia tu hành lại còn cứ trêu ghẹo
người ta mãi.

Cô nhả què xấu hổ đứng im, còn
Lan thì ngược mắt nhìn cười nhìn
Ngọc như đe cầm ơn, rồi nói luôn:

— Phải không ông? Người ta đã
xuất gia tu hành thi không nên trêu
ghẹo người ta nữa chứ!

— Phải lắm!

Ngọc trả lời ngọt ngào như vậy là
vi tri đương bận tới câu hỏi của Lan,
chẳng cho là câu hỏi ấy rất đáng ngờ
và cô lẽ Lan hỏi mình một cách trực
tiếp, chứ không có liên can gì đến cô
con gái kia hết. Tuy chàng đoán chắc,
rằng thế, nhưng vẫn cứ tảng lờ như
không biết gì hết, vì chàng đã nghĩ
ra được một kế rất riệu sắp đem thi
hành.

Đến dàn thứ năm, chú Lan mỉm
cười nhìn Ngọc như chào chàng & lại
đe mình vào chạy dàn, nhưng Ngọc
giữ nét mặt lãnh đạm, rồi quay sang
phía cô con gái, ghê mồm vào tận tai
má thi thăm:

— Không, tên em có là Thị đâu?
Em là Văn kia mà. Ban này em
thấy ông gọi em là Thị, em buồn
cười quá.

— À ra cô là Văn kia đấy, nhưng
cô chờ nỗi với chú Lan rằng tôi biết
tên cô là Văn nhé, chú ấy ghen đấy.
Vậy này cô Văn, sao chú Lan chú ấy
đã tu hành mà cô cứ trêu ghẹo chú
ấy thế?

Vân giả vờ không nghe rõ, nhìn cô
nơi khác.

Ngọc lại nói:

— Quyết rủ người tu hành, tội chết!
Câu chuyện dồn đầy thi chú Lan

Hôn bướm...mơ tiên

— Cô ở lại, đừng vào trong dàn
nữa, tôi nói cho nghe một câu chuyện
hay.

Cô á dò bừng mặt không trả lời
nhìn theo Lan, còn chú tiền thì có
dáng từ giacent lâm.

Trong khi chú Lan chạy dàn, hẽ
đến gần chỗ hai người đứng thi Ngọc
lại làm bộ ghê gần vào cô Ling riêng
chuyện trò có vẻ thân mật lắm. Ngọc
hỏi:

—Tên cô là Thị à?

ở trong dàn di ra, cắt hầm hầm, đứng
gần lại chỗ hai người. Ngọc làm bộ
như không trông thấy chú, vẫn cứ
nghiêm nhiên thi thăm với cô Văn.

Lan cười gần:

— Nay cô... kia, khanya rời đi về
chứ, chẳng mai bà cô lại chết chết,
Ngọc không để Văn kịp trả lời, nói
đó ngay:

— Thi việc gì đến chú đấy, để mặc
cô ấy xem chứ.

Nhưng Văn nói sẽ với Ngọc:

— Thời dễ em về không chú Lan
giận!

Ngọc cũng sẽ hỏi:

— Cố sợ chú ấy giận à?

Rồi nỗi to cốt để Lan nghe thấy:

— Chỗ nỗi về, cố sợ tối thi tối
đau về tận nhà,

Lan nguya một cái quay lưng đi
nơi khác, còn Văn tưởng chú giận
minh đứng u ơ chuyện với trai, nên
cũng từ biệt Ngọc ra về.

Nàng vừa đi khỏi, Ngọc đã thấy
Lan lại gần, ôn tồn bảo ban:

— Tính ông trai lor lầm!

— Việc gì đến chú đấy!

— Nhớ cu biết cu quở chết!

— Ai dám mách mà cô biết? Vả cu
cô biết cũng chả sao! Cu đi tu chí
tôi có đi tu đâu.. nhưng chú thi chú
vô cu lầm!

— Thế nào là vô cu?

— Cô... thi phải lòng chú, tôi có ý
giúp việc tu hành của chú cho thành
chánh quả, nên vì chú tôi muốn
quyết rủ cô ta để cô ta buông tha
chú ra...

Lan đỏ mặt:

— Đứng trước người tu hành mà
ông ăn nói tự-do quá.

Ngọc lạnh lùng đáp:

— Xin chú đợi i xá cho.

Nói xong quay lưng đi thẳng.

Lan gọi với:

— Ông đi đâu đấy?

Ngọc quay cô lại, cười gần:

— Tôi đi đâu thì can gì đến chỗ

— Lại đi...

Lan như tắc họng không nói được
hai giọt nước mắt long-lanh dưới cặp
mắt đen quầng.

Sang hôm sau cảnh chùa Long-
giang lại yên lặng như ngày thường.
vì việc dàn chạy đã kết liễu

Mãi hơn bảy giờ, Ngọc mới thức
giấc, mắt nhảm, mắt mờ nhìn qua
cửa sổ ra ngoài, thấy ngắn ngang các
án thư bỏ lồng chồng ở giữa sân. Gần
tường hoa, một đồng tro tàn cao
ngất: đó là đồ mả đốt tối hôm qua.

Sau mấy buổi bay náo, kể đến
hôm tĩnh mịch, thành thử sự tĩnh-
mịch càng thấy rõ rệt hơn trước.

Trước cảnh té ngất, Ngọc có cái
cảm tưởng buồn rầu, tưởng tượng
như thủa bé tối ngày hết Tết.

Chùa Long-giang mấy hôm rực rỡ
nay bỗng lại ủ rũ như xưa, thực
chẳng khác cô con gái nơi thôn-dã
trong ba hôm tối tháng bộ áo dẹp,
rồi hết tối lại cởi ra mà mặc bộ quần
áo nâu sòng thường nhất.

Ngọc ngồi nghỉ vờ, nghỉ ván, lai hoi
tưởng đến câu chuyện tối hôm qua.
Sau khi rời chỗ dàn chạy, chàng ra
dường đi lang thang mãi đến một
hai giờ sáng mới trở về chùa. Đì
dâu? Chàng cũng chẳng biết đi đâu,
mà cũng chẳng định đi đâu, chỉ cởi
vắng chùa một thời gian khá lâu để
chú Lan ngờ vực mà thôi. Vì nay
chàng đã yên tri, chàng đã chán
rằng chú là giái cải trang rồi.

(Còn nữa)

KHAI-HUNG

Tuyệt hết Bệnh lâu Giang

Các ngày sau khi khỏi chứng bệnh lishii bị đặc còn lại. Nước tiểu khi
trong khai vàng. Tiêu vào cói cóc trông thấy lầu vẫn đục, như dầu sợi chỉ
giấy giấy nhu nút, voi dầu thường với dịch, thành thoảng ra đều tì mè.
Hoặc súng khi ngủ gầy. Trước khi tiền tiền nén thấy một chất trắng tráng
như sữa đặc, ăn cùi đặc hoặc làm việc gì quá đà bệnh lại phục phát, mà
cô người xuong hàn thường thấy đau mòn như thế đều là nọc lậu chưa di
ết bão, di đặc còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh
cô thi ta dùng ngay thử thuốc kiêm tinh tuyết lậu (thuốc triết nọc) giá
1p.50 mỗi hủ. Nhẹ 2,3 bộ, nặng 4,5 h'p là khỏi dứt. Vì thuốc ấy đã chữa
người dùng qua, nên đã thử lishii nghiệm của thuốc kiêm tinh.

Còn người đang tuổi kỳ phát phát, di dài ít mới, cường dương thấy
đau, uỗi h'p, ra mìu ra mủ: đó là U.Đ. kỳ bệnh đang phát. Như thế dùng
ngay thử thuốc chữa bệnh (Thuốc chữa đang tuổi kỳ phát) giá 1p.50 một
h'p nhẹ 4,5 h'p nặng 6,7 h'p là khỏi ngay.

Mà người bệnh phát ra thi thấy h'p sót nỗi hạch qui đầu lò loét mìn
nhà, mản tịt mèt mỏi xuong đau thỉnh thoảng, g' th'p, b'app giật giật. Như thế
đang ngày 4,5 thuốc Giang giá 1p.70 1 lọ là khỏi ngay.

Nếu là thuốc đã k'p ra da, đều không công phạt không hại sinh g'yc
Điều là nh'nh người uống kh'p, và dù nh'nh được nhiều giấy chứng cai
của các người uống kh'p g'yc về cai on. Đang nh'nh d'ng cai giấy chứng
cái công leu các n'ười c'um on d'c các d'ng g'ac. Nhưng vi bệnh này là
bệnh kin. Vậy xin miêu d'ng.

Binh-Hung 89 Pavillons (phố Mâ-Mây) Hanoi
giáy nói 548

NÊN HÚT THUỐC THƠM

Hai cuốn sách mới in

1. NAM - HỘ - SÍ - MẶT CHÍ - NAM

Mỗi về việc vở nhà hát-nhà côn trại già.

Có hình và các ca-quan minh-dục và các bài thơ về chủ các bệnh: Lúu, Dương-mai, bù-nię, diêm-kinh, bệnh-dái, au-thai, sưng-thát, cầu-vò...

Ai mua cho là-linh của vở chẳng được
mua-kéo, nói giang đồng đúc, thân-thé
nhau, nên mua ngay sách này. Giá
tùy theo trước opéra (Linh hứa giao-
opéra) lão và mandat là : « Nhật-
khoa-quán Hasoil ».

2. Thương-mại kế-toán chì-nam

Sách này làm rõ cách nhà buôn, bộ
buôn, ký-ughé, nhà làm ruộng, bao chí v.v.
Thương-mại kế-toán chì-nam là một cuốn
sách do ông Lê-Vũ-Thái tốt nghiệp trường
Cao-đẳng Thương-mại, tham-tí Hòa-xa
song-ti soạn ra bằng chữ quốc-ngữ rất
đông-phu, đã chỉ dẫn một cách rõ ràng, dễ
hiểu các số sách nhà doanh-nghiệp phải
vào số, công việc trực số cuối năm, cách
tính lỗ lãi và thực-hành theo phương-pháp
giản-lập. Lối quốc-ngữ viết tắt. Cách lập
tính máy có là-le bản đồ, các thứ máy chử
để người không có máy lập thành cũng
được, v.v. Lúu nhà buôn, hội buôn, nhà
chế-tạo ký-ughé, làm ruộng, các nhà làm
đáo, chí-dân dùng hợp-cá... Trong sách
này có thêm nhiều mục rất có ích như:
Cách viết thư từ, trong việc thương-gia
biên-tho, làm văn-tý giao-hèo... Cách giao-
phép với nhà hàng, nhà buôn-điển, các nhà
chuyên-môn vận-tải. Cách học tính nhanh
mấy dòng...

Thật là quyền-sinh Kế-toán đây đủ và
rất hợp thời. Cái thời-đại cạnh-tranh kinh-niệm
về kinh-tế và tiền-tài. Sách đã in-tôi.
Giá rất tốt bia cay đậm chứ không rõ. Giá
1p50. Mua buôn mua lẻ tho và mandat là
echo - nhà xuất-bản như vầy: Nhật-Nam
Thư-quán Được-phòng 28 Hàng-Bóng
Hanoi - Bắc-kỳ gửi cả mandat trước thi
là 1p50 cả. Gởi linh-hết Giao-ngân thời là
2p95. Mua ngay kẻo hết.

Im. Moderne

62 phố hàng Bạc, Hanoi
Le gérant : Phạm-Chân-Hung

Sang nhà mới nên bán hạ giá

Hiệu Tự-Minh, bán các thứ dùng
về điện, đã dọn sang số nhà 18, phố
hang quai, trước cửa Cinéma Tonki-
nois. Đồ hàng đã bắt đầu bán hạ giá.

Những hạt đậu dạn

Máy hạt đậu dạn trong hội chợ

Một cái biển rất lý thú trong hội chợ

(Nếu chỉ đọc giòng trên)

Prière ne pas toucher nos employées sont à votre disposition

Một cái biển chữ láy của cửa hàng Nhật
Entre nous et vous des jolies articles japonais

Hạt đậu dạn là tượng trước của hội chợ

« CÙNG GIÀ »

Hàn học của Tân-Đà

Ông Ng-khắc-Hiển viết trong bài « Lược
sồi về sự kinh-dịch » (Tạp Chí Annam số 6;
Người nhà Chu nô ông Thiệu-Công, yêu
tích đến cái cây cam đường.)

Thưa nhà thi-sĩ, cái cây cam đường của
túc túc là cây bằng của Annam là đấy à ?

Tan-Đà trú thính

Công bài ấy, đean ấy, ông Ng-khắc-Hiển
trú-thính :

Ông Thiệu-Công ta quang-nhà Chu, có nhân
đức thường nghỉ xử việc ở dưới cây cam
đường.

Ngồi ở dưới gốc cây cam Đường mà xú
việc thi tài phái đối nũ, nêu khêng cho ôs

Ông Thiệu-Công khờ dại thật, sao không
ngồi xử việc ở dưới bóng mát gốc cây hàng?
nhưng zét lại thi schinh Tân-Đà khờ dại,
chứ ông Thiệu-Công kỳ thực ngồi dưới gốc
cây hàng kia !

Chim bay nồi

Cũng trong số báo ấy, ông Ng-Trần Ieu
một cuộc « chơi Cờ-Lca » có câu :

... dem môi khết linh sau-vòng, mà thả
vào mội vùng nước nồi đầy thi chim bay
nồi ?

Đó ai biết khối linh sau-vòng ấy dem nồi
vào mội vùng nước nồi đầy thi chim bay
nồi ?

Trong Ông-Tinh số 7, ông Ng-vân-
Ngọc ôn lại chuyện cũ, viết một câu vào
cõi cũng cõi ?

Vợ ô trong buồng nói ra rằng :
« Thiếp xin ra rìa o cõi đang nồi đói câu đói... »

Nếu thiếp ra rìa làng dù một dài câu
đói thì chàng cầm gì phải đổi nữa, mà còn
phải vất lèn đèn chết ?

Linh lọc

Hai câu miêu của H.T. trong tạp chí
Đông-Thanh số 7 trang 426 :

Nỗi riêng lồng vần nhủ lòng

Clo vui vẻ suyên, mà trong trào linh

Tinh mà muôn được trong triều thi tát
phai lọc !

Xây bằng đá bợt

Bài hát nói ấy lại có câu :

Iệ long lử trong thăm nỗi el iếc bia tên.

Chắc chiếc bia tên ấy xây bằng đá bợt
tín trời thăm được rubec mắt của tang
thuong ?

Danh từ khoa hoc

Yết viết trong tạp chí Khoa-hoc số 26 :

Danh từ ấy có tinh cách lối lọc toàn
tôn :

Ý chàng lác già muốn viết lối lạc, nhưng
nói danh từ có tinh cách lối lạc thì cũng
chẳng khác nói danh từ có tinh cách lối
lạc, vì cả hai câu đều không có ý nghĩa chí
hết. Họ, chàng nói ông Yết là người

lối lạc thì còn có lý, nếu quả thực ông Yết
là một người lối lạc.

Nó đào tạo quả đất

Đông-Phương số 804 viết :

Ngày nay một số nhỏ giàu có, dense tương
tai sẽ có một số đông người giàu có, nó
đào tạo quả đất thành một thế giới cycloc
không ai biết sự đau đớn khổ sở là gì.

Còn ai hiểu được vì lẽ gì một số nhỏ
người và một số đông người giàu có nó lại
có thể đào tạo quả đất thành một thế giới
cycloc được. Nói-dao-Lao-mong có một
tổng kia Đông-Phương quân bình phải định
dung đến nỗi số nhỏ người giàu có, lúc đó
sẽ biết sự đau đớn khổ sở là gì?

Loài khoai lùi

uần Phu-Lü-thi-đám số 365 ra ngày
27-11-32 trong bài « Cố Tâm lấy chông », có
Hoàng-thị-Hoan viết :

« Mỗi ngày nào, cùng mẹ, cùng cha, cùng
anh, cùng chị cùng cả, mỗi gia đình sum
hop. I với cái lèp lùn nà Công cõi còn voi
vẽ chuyện trò... »

Cô Thành-Tâm và cả nhà cô ấy dứng chừng
là loài khoai lùi.

Một mới

Đàn ông bắt trước đàn-bà dùng khăn san

Un...

deux

Un...

deux !

Bé cái phẩm !

Một anh theo...

Hai anh...

Ba anh...

|||||

HUẾ-DÂN
NHÀ TRỌNG HÃNG
16 HÀNG ĐA GIÁ PHẠNG BỐNG

CHUYÊN MÔN
TRỌNG HÃNG, KHẨU HÃNG
ĐƯỜNG BIỂN, VĂN DUYỄN
CÓ DÂNG CHỨNG CHẤP HỢP
VỀ, LÀM CÔNG VIỆC HẤP CẬN
THỊP VĂN HÓA HỘNG

HUẾ-DÂN

MỘT CƠ' QUAN

Chuyên khảo cứu về những cách phòng nạn cháy.
Thực hành cách phòng nạn ấy theo phương pháp riêng.

RẤT HIỆU NGHỊÊM

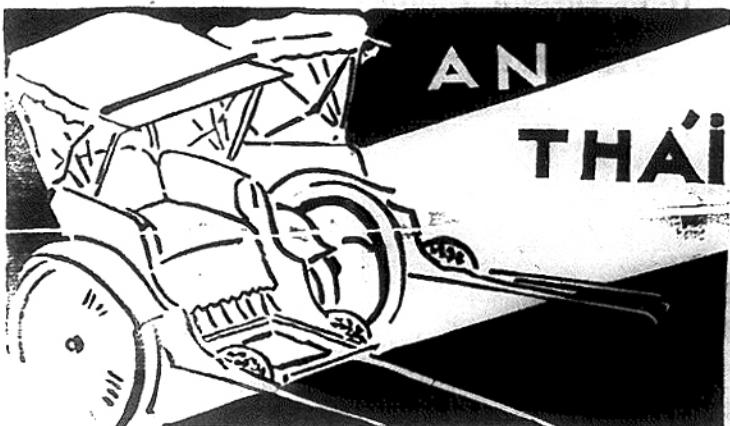
Cháu nhật nào cũng có thử máy ở nhà
hiệu để tỏ rõ sự hiệu nghiệm của máy

KNOCK-OUT

PIERRE JACOMET

Bạn-lý đặc quyền máy cứu hỏa Knock-Out
chuyên-máy về các nguy phòng nạn cháy
9, Phố Đồng-Khánh Điện tin: Jacomet Incor
Giấy nolis 617 R.C. Hanoi. 394

Ai muốn hỏi han điều gì về
cách ngăn phòng nạn cháy, bắn
biết rất hoan nghênh chỉ dẫn

Hiệu đài tay rái cát: cát 13 sút cát gác Hano

THUỐC LÂU HỒNG - KHÈ

Là một mèo thuốc ngoại-khoa già truyền-ngoại-trâm-nâm, lại nhờ được sự linh-nghiêm
của chúng tôi trong mươi-năm-nay, đặt phòng riêng-truyền-món-chữa-về-bệnh-lâu và
bệnh-giang-mai-nên phát-minh ra được nhiều-vị-thuốc-rất-hay-ché-luyện-thêm-vào-thành
một-phương-thuốc-rất-hoàn-toàn-chỉ-ung-trong-bổi-tiếng-dồng-bồ-là kiếu-hiệu-nay
không-bất-di-đài-giết-không-vật-và-nhọc-một-không-bài-sinh-dục, dùn-bà-có-chết-cũng
đang-được. Bệnh-mới-phải-ra-mù, ra-máu-buốt-túc, hoặc-bệnh-đau-lâu-chưa-không-rút
được-mỗi-khi-đổng-rượu-thức-dêm, trong-người-nóng-này-lại-thấy-có-mù-và-xem-trong
mắt-tiền-có-vần, uống-thuốc-này-đều-khỏi-nết-nọc. Thuốc-dâ-mau-khỏi, lão-không-có
phat, nên-được-anh-em-chí-em-dồng-bảo...dòng-mỗi-ngày-thêm-dồng, cả-người-Tây
và-đời-lâu-cũng-nhiều-người-nông-thuốc-này-được-khỏi-rất-nọc, công-nhận-rằng-không
thuốc-nào-hay-bằng-thuốc-lâu-Hồng-Khở. Giá Op60 mỗi-ống-bệnh-giang-mai-tím-là-phái
bì-chi-lên-soái-nóng-rét-lở-loét-quy-đầu-dau-xương-rất-thịt-rúc-dầu-mồi-mề-day,ра-khô
ga-hoa-khổ, phả-lở-khắp-người, cù-dinh-thiêu-pháo-sắp-nguy-đe-tinh-mệnh-chỉ-ung
một-ống-thuốc, là-cái-tử-bồi-sinh-trong-24-tiếng-dồng-bồ-không-phải-không-nước-không
bốc-lên-rang-ung-thuốc-đi-làm-việc-như-thường-không-bại-sinh-dục. Cũng Op60 mỗi-
ống. Xin-mời-quá-bộ-lai-hoặc-có-thứ-về-lập-tức-có-thuốc-gửi-dến-tại-nơi-mua-từ-6-ống
trò-lên-thông-phai-chịu-tiền-cước.

Hồng-Khở-dược-phòng

81 — Route de Hué, cạnh chợ Hanoi Telephone 755

Một cuộn sách « thiêt thực » có ích-lợi vừa xuất bản do Nhà Nước thông dụng:

LUẬT TRƯỚC-BẠ MỚI

Thè-lệ-đương thi-hành-thuê-trước-bạ, tem, óp-bạ và Địa-bạ, có thí-dụ-dẫn-giải-rõ-ràng

Ông Mai NGUYEN-QUANG-THÁI soạn

Sách này sau khi quan Chánh-Trước-bạ Đóng-Pháp và quan Chánh-Địa-bạ
Đóng-Pháp xem qua rồi. Tòa-Trước-bạ Trung-trọng-lại kiêm-đuyệt-cần-thận

Công-văn số 4.II7 — E, gửi ngày 27 Décembre 1930. Quan-Ciám-Đốc Tài-Chính Đóng-Pháp có giới thiệu với:

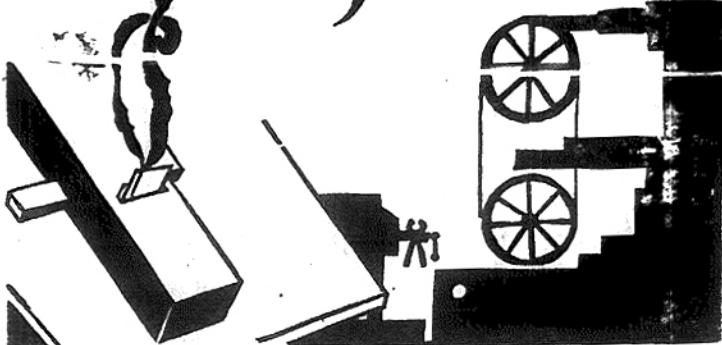
Quan-Thông-Độc-Nam-kỳ — Quan-Khâm-Sứ-Trung-kỳ — Quan-Thông-Sứ-Bắc-kỳ

Nên-mua-quyền-này-echo-các-chiề-dịch-chốn-hương-thôn-thông
dụng, vì-là-quyền-sách-thiết-thực-rất-có-ích-lợi-echo-nhân-dân

sách-giấy-90-trang. Giá Op.60

Có-giờ-bán-ở-các-biên-sách-lớn-các-nơi. Ở-xa-nếu-muốn-viết-thơ-thắng-về-bản-quán-mua, mỗi-cuốn-xin-gửi-thêm-Op.20-tiền-cước.

Phúc Lợi

7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

Sang-nhà-mới, bán-hạ-giá

Hiệu-Tự-Minh bán-các-thức-dùng
về-diện, dâ-don-sang-nhà-mới-số
nhà-18-phố-khang-trat-bên-trái-cửa
Cinéma Tonkinois

Bảo-Bình-An-dược-phòng

CHAN-SEUK-YU chủ-nhân
số-nhà-35-hàng-Ngang-Hanoi
giấy-nolis-số-550

Nằm-ngoài-&số-nhà
38-hàng-Ngang, nay
đón-lại-sang-trước
cửa-công-phố-đường-số
nhà-36-Hanoi.

Trong-hiệu-có-Chau
Seuk-Yu-tiền-sinch
xem-mach-khung-lý
tiền.

Tiền-sinh-biển-đã
chứa-nhiều-cho-các
quan-Tây-Nam, c
nhieu-chứng-chi-tot.
Xin-mời-cứu-quí-vi
lại-xem-sự-thật, mời
biết-là-hay.

Bản-dược-phòng-lại-có-các-bang-cao-dan
hoàn-tín-va-các-thứ-sâm-thật-tốt.

Thuốc-bảo-chế-tốt, giá-lại-rẻ-xin-nhận
kỷ-gián-phát-bà-kéo-làm.

Bảo-Bình-An

TAN THANH 145
HÀNG
BẮC
DÙNG, CHUA
VÀ BÁN

DÙ ĐÔ
PHỤ TÙNG
XE TAY..

KIỂU MỚI.GIÁNG ĐẸP
GIÁ RẺ

